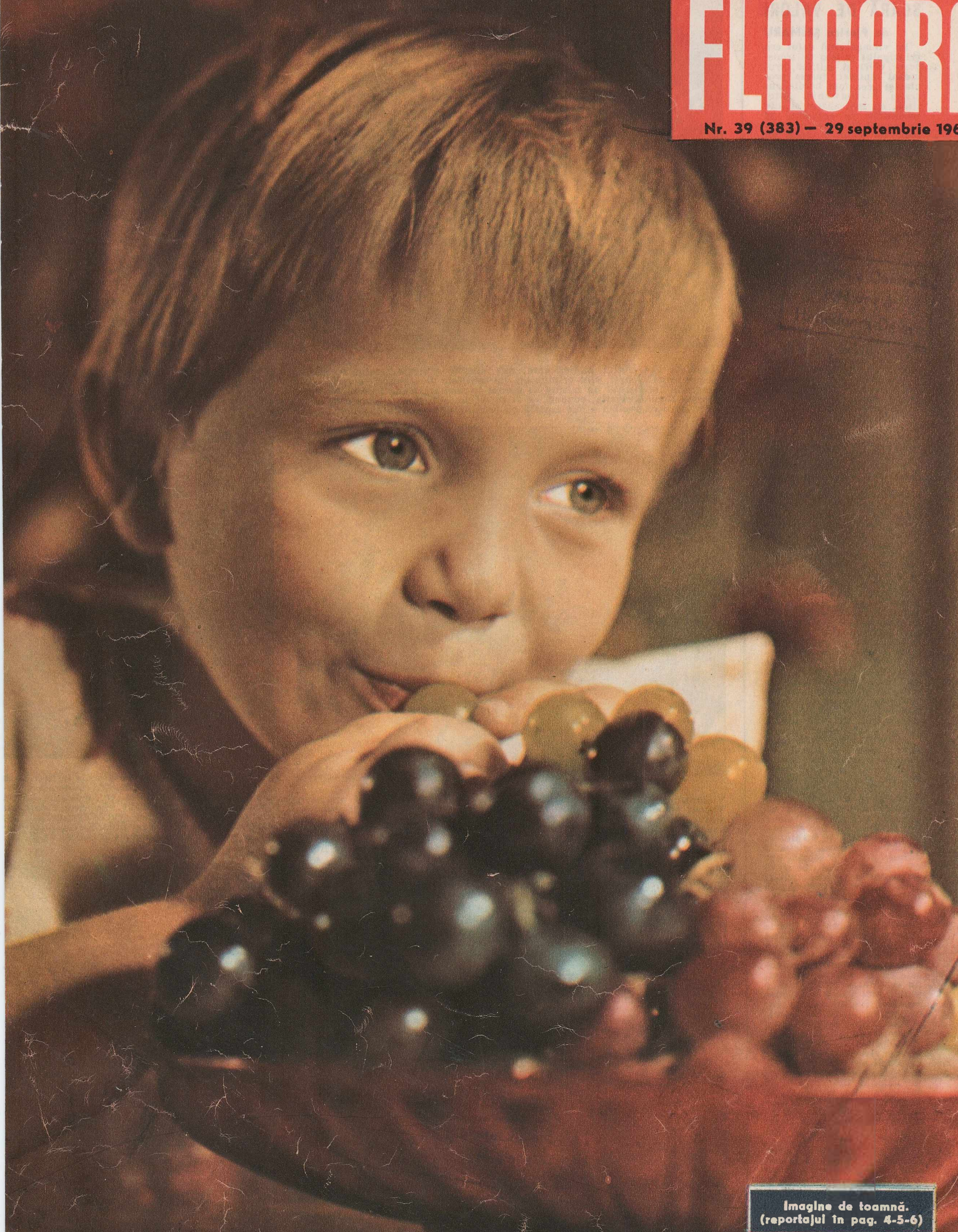

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 39 (383) — 29 septembrie 1962

Imaghe de toamnă.
(reportajul în pag. 4-5-6)

SCARĂ DE VALORI

de Florica ȘELMARU

Pe vremea când calul era principalul mijloc de transport civil și militar, frumosul animal fusese proclamat „cea mai nobilă creație a omului”. Între timp, au mai apărut și alte modalități de deplasare (și nu numai în domeniul terestru), iar calul a rămas un obiect de admirație și preocupare numai pentru un număr relativ restrâns de pasionați ai sporturilor ecvestre. Cîinele însă nu a pierdut nimic din poziția lui milenară: de pe băncile primelor clase de școală, din primele fraze supuse lecturii noastre, toți am învățat că el este prietenul cel mai credincios al omului.

Într-adevăr, scurgerea veacurilor a înregistrat nenumărate manifestări ale amicitiei umano-canine — și, uneori, simpatiei dogi, ogari etc. au devenit legăturii universale ai răposaiilor lor stăpîni. Implicit asemenea festamente mărturiseau nu numai duloasa afecțiune a defunctului pentru prietenul patruped și lătrător, ci și o solidă aversiune pentru înfriga specie bipedă și cu grai articulat.

Un fapt divers însă vine să demonstreze că această ierarhizare a valorilor — care pune cîinii deasupra oamenilor — capătă acum și consacrări publice. Un ziarist britanic relatează următoarea întâmplare: un șef de ocol silvic din Anglia, riscîndu-și viața, a salvat de la înec o femeie și pe cățelul ei; pentru această faptă curajoasă, șeful de ocol silvic a primit o dublă recompensă — o liră sterlină din partea Societății britanice pentru salvarea persoanelor care se înecă, și zece lire sterline din partea Societății pentru protecția animalelor. Ce vreți, într-o lume în care „homo homini lupus” este încă realitate curentă, cățelul sau chiar dulăul fioros de lîngă tine e un personaj de toată încrederea: nu te dirijează, nu te șantajează, nu te concurează în afaceri. Iar dacă mai e și un cîine de rasă, un cîine cu blazon, cu „pedigree” cum se spune, reprezintă și o investiție mai sigură decît anumite acțiuni supuse seismelor bursiere.

Psihologia anti-omse transmite de altfel și dincolo de cercurile celor care au afaceri și concurenți în afaceri, cîinii cu „pedigree” și acțiuni cotate la bursă. Pedagogii și sociologii și juriști din Occident trag mereu semnalul de alarmă în problema educației tineretului. Dar ce educație poate căpăta un tineret pe care cercurile cu pricina îl doresc mai cu seamă apt să-și ucidă semenii, pe scară cît mai largă și fără tulburări de conștiință? Iată o altă întâmplare, aparent fără legătură cu prima. La Honolulu, un soldat american de 20 de ani (din celebra infanterie marină a S.U.A.) a ucis cu focuri de pistol automat o femeie care tocmai ieșise din curtea casei vecine. Nu avusese cu ea nici un conflict, nu schimbase cu ea nici o vorbă, nici măcar n-o văzuse vreodată înainte. A tras așa, din senin — că i-a venit „Crimă lipsită de mobil”, au constatat anchetatorii, „Crimă lipsită de mobil”, au scris și ziarele. Crimă lipsită de mobil a declarat și asasinul. „Nu pot să explic de ce am ucis, de altfel nici eu nu înțeleg”. De asemenea, a adăugat el cu o înspăimîntătoare candoare, nu pot înțelege cum reușesc să dorm liniștit după ceea ce am făcut.”

Nu este exclus ca acest tînar cu somn atât de robust să fie incapabil de a trece pe lîngă un cățel fără a-l da o bucată de zahăr, pe lîngă un pisoi fără a-l mîngia duos pe cap.

Ca și în cazul recompenselor acordate salvatorului din Anglia, e vorba despre o scară de valori.

Manevrele guvernului englez care, sub diferite prețexți, amîna acordarea independenței Kenyei, sînt primite cu vie ostilitate de locuitorii acestei țări. Fotografia înfățișează un miting de protest în capitala țării, Nairobi, la care vorbește Jomo Kenyatta, conducător al luptei de eliberare a Kenyei. Această adunare pașnică a fost atacată cu brutalitate de poliția britanică.

Violonistul sovietic David Oistrach (dreapta) și violonistul american Yehudi Menuhin (stînga) au concertat împreună, duminică 23 septembrie, la Royal Albert Hall din Londra. El au interpretat Concertul în re minor de Bach, după care Oistrach a executat Concertul pentru vioară de Beethoven sub bagheta lui Menuhin, iar Menuhin a interpretat Concertul de Brahms sub bagheta lui Oistrach. După cum se știe, ei au concertat pentru prima oară împreună la București, cu prilejul primului Festival internațional „George Enescu”.

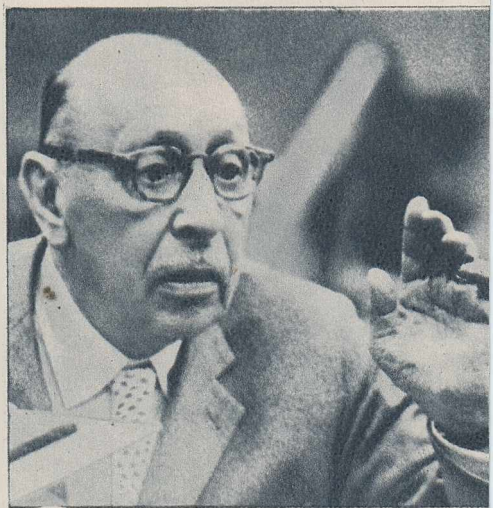

Fotocronica
FLACARII

Recentele lupte greviste din Italia au antrenat peste un milion de muncitori din mai toate sectoarele economiei naționale a acestei țări. Ramurile în care greva a atins cea mai mare amploare au fost metalurgia și construcția de mașini. În fotografie: un miting la Torino, în timpul grevei muncitorilor de la uzinele de automobile „Fiat”.

În ziua de 18 septembrie s-a deschis la New York cea de-a 17-a sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite. În fotografie: Andrei Gromiko (stînga), ministrul Afacerilor Externe al Uniunii Sovietice, conducătorul delegației U.R.S.S. la cea de-a 17-a sesiune, și Adlai Stevenson (dreapta), reprezentantul permanent al S.U.A. la O.N.U.

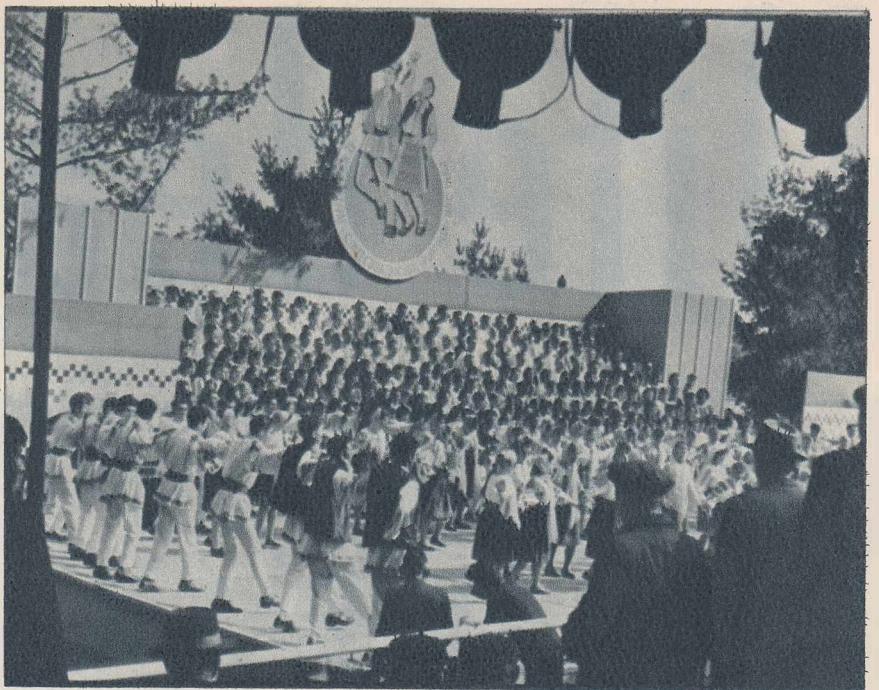

După mai bine de 50 de ani, renumitul compozitor de origine rusă Igor Stravinski (în fotografie) își revede pămîntul natal. La invitația Uniunii Compozitorilor sovietici, muzicianul octogenar a sosit la Moscova într-o vizită de trei săptămîni. În acest timp, în mai multe orașe din Uniunea Sovietică se vor da concerte avînd în program lucrări ale lui Igor Stravinski.

vizitează țara o delegație de
stați japonezi condusă de R. Wa-
, președintele Comitetului pentru
erț și industrie din Camera Re-
entanților din Japonia. În foto-
ie: delegația de deputați japo-
nizi în timpul vizitei făcute la
nsiliul de Miniștri al R.P.R.

Fotocronica **FLACARII**

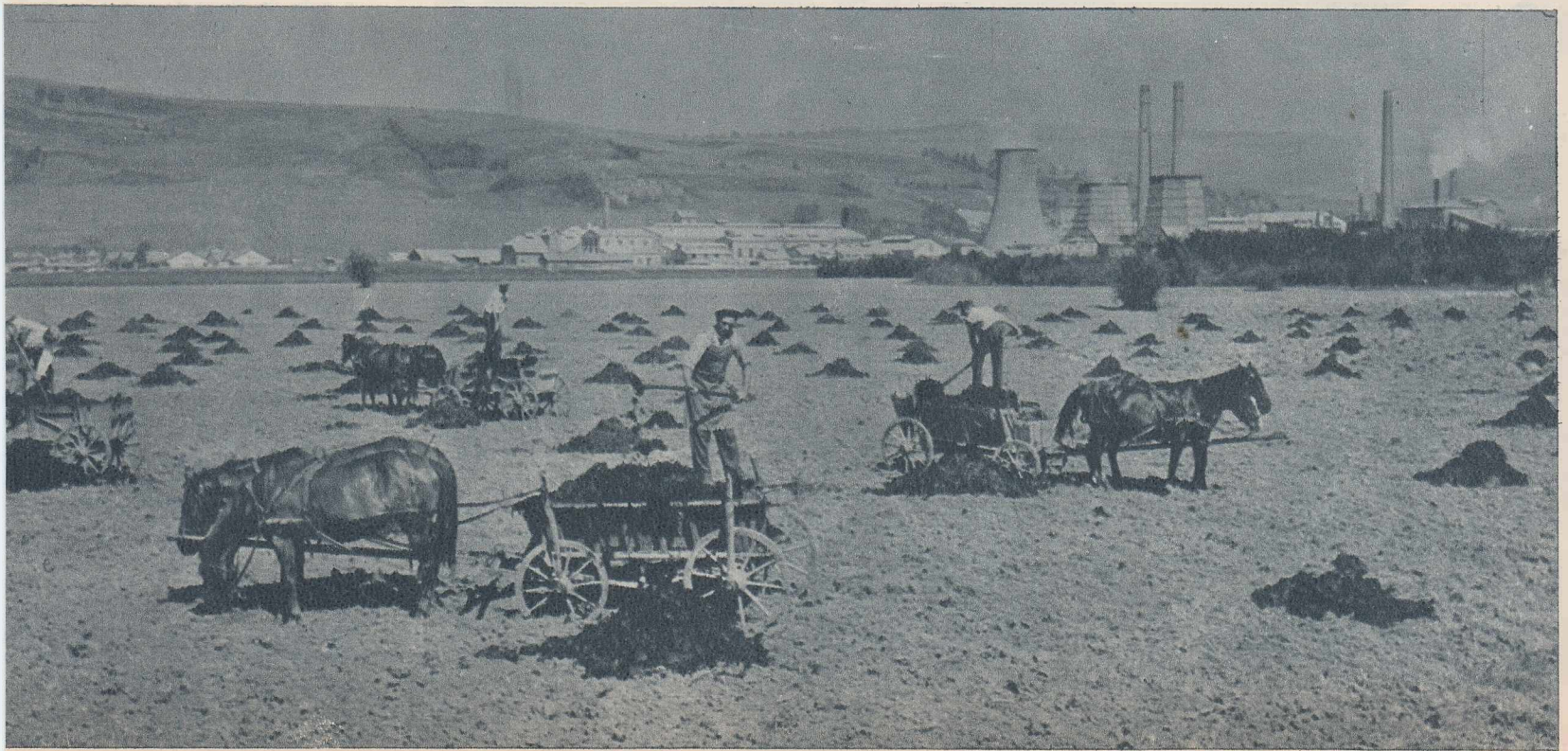

O imagine de la finala
celui de-al treilea
Festival al cîntecului,
jocului și portului
popular din regiunea
București, desfășurat
în pădurea Pustnicul
și la care au participat
5.000 de artiști ama-
tori.

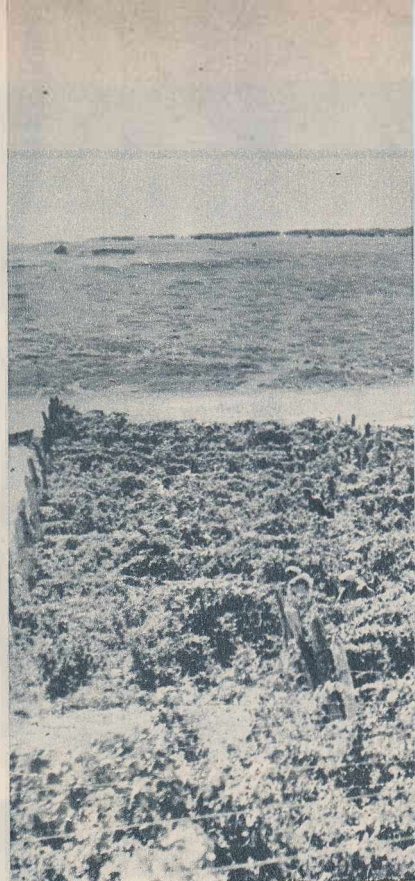
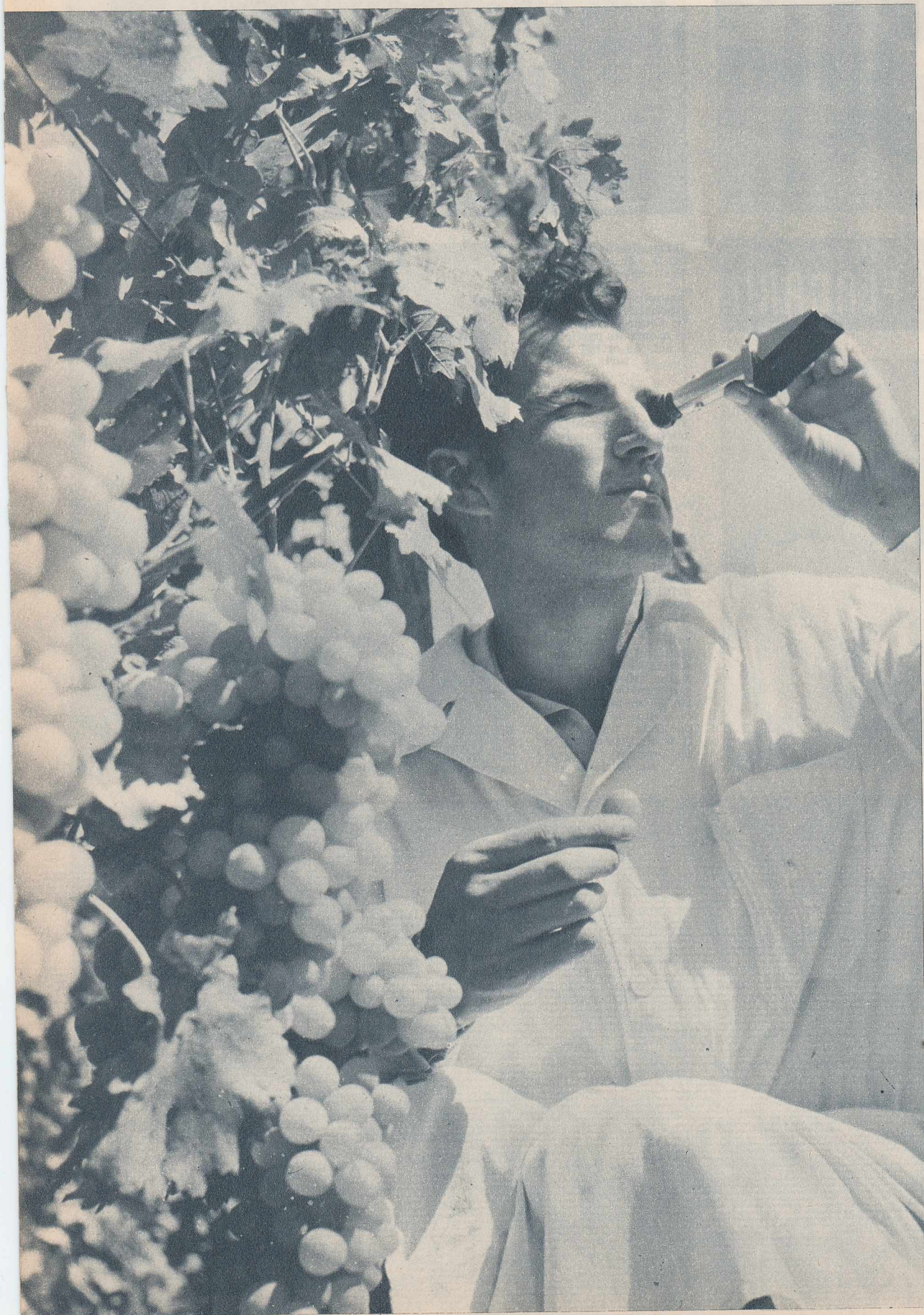

În preajma deschiderii
cursurilor noului an
universitar. Emoții
în fața listelor cu re-
zultatele examenului
de admitere. →

Laboratorul regional
București pentru con-
trolul semințelor cer-
cează probele din
grîul pentru însămîn-
țările de toamnă tri-
mise de G.A.C. „Tină-
ra gardă” din Crovu,
raionul Drăgănești
(fotografia din stînga).
Colectiviștii din co-
muna Dîmbău, raio-
nul Tîrnăveni, împră-
știe ultimele cantități
de gunoi de grajd pe
ogoarele destinate a
fi însămînțate cu grîu
de toamnă (fotogra-
fia de jos).

Uite dealul,

uite

Prelungită în toamnă, vara își atestă prezența cu stăruință pe dealurile care răspîdesc parfumul Tămăioasei și al Coarnei. Sătu de înălțimile sale, soarele a coborît lângă butucul de Hamburg și de Afuz-Ali și se vîră în bobul de strugure pentru a sporii dulceața și frumusețea. La Cotnari, la Niculițel, la Lechința și la Miniș, pe întreaga hartă podgoreană, se săvîrșește, într-o variată gamă de culori, cea mai frumoasă pictură a toamnei: culsul viilor. Zîmbind strugurilor și trăgînd cu ochiul către fete culegătorii îngînă un cîntec vechi care se zice în fiecare toamnă „Uite dealul, uite via, unde-i iubii pe Maria”.

Spunîndu-vă toate acestea, vă facem o poftă grozavă de struguri. Foarte bine. O fi vinul băutura cea mai igienică și mai sănătoasă, cum spune Pasteur, dar tatăl vinului, strugurele, este fructul cu valoarea alimentară cea mai completă. Acțiunea energetică, reconfortantă, minerali-

Cercetătorul Constantin Anastasie stabilește pe loc procentul de zahăr al soiului Afuz-Ali.

Pe marginea lacului Greaca se întinde podgoria stațiunii.

Zor la cules.

via

zantă, dietetică și terapeutică a strugurelui îi dă acestuia în consum, pe bună dreptate, un regim preferențial.

Și-acum, după ce v-am îndulcit gura cu vorbe, poftiți cu noi la Greaca, s-o îndulciți cu struguri. Să nu credeți cumva că vă invităm la Greaca numai pentru motivul că podgoria aceasta e în vecinătatea Bucureștiului. Nu. Avem alte motive în plus. Poate că la începutul verii, când grîul abia era pîrguit, cînd nici un semn al toamnei nu exista, ați văzut în piețele bucureștene niște struguri aurii, cu aromă de muscat, cu pielea subțire și cu un miez consistent. Erau de la Greaca. Erau extratimpurii și făceau parte din soiul Perla de Csaba.

Iată-ne la Greaca. Fiindcă ne este greu să ne descurcăm în colecția ampelografică (nu la... gustat, ci la aflarea soiurilor), solicităm ajutorul directorului stațiunii experimentale de aici, Griгоре Gorodea. Întrucît dumnealui e ocupat cu televiziunea, ni se oferă drept ghizi doi cercetători, Ion Armășescu și Constantin Anastasie. Numărăm în colecția ampelografică 180 de soiuri de viță pentru strugurii de masă. Bineînțeles că ne este imposibil să verificăm gustul fiecărui soi și ne mulțumim cu gustarea

unui sortiment care anul trecut, la Expoziția horticola internațională de la Erfurt, a adus stațiunii din Greaca două medalii de aur și premiul de onoare al expoziției. Poftiți soiurile acestui sortiment: Raisin de Calabria, Regina viilor, Muscat Hamburg, Afuz-Ali, Constantinopol și Madeleine Angevine.

Greaca, stațiune profilată în întregime pe producerea strugurilor de masă, oferă consumului ciorchini extratimpurii și timpurii, iar unităților agricole socialiste experiența și îndrumarea sa. Datorită condițiilor specifice de microclimat (apa lacului și soarele de jar), plantațiile de

vii de la Greaca își afirmă prezența prin strugurii aduși pe piață, din vară și pînă-n tîrziul toamnei brumate.

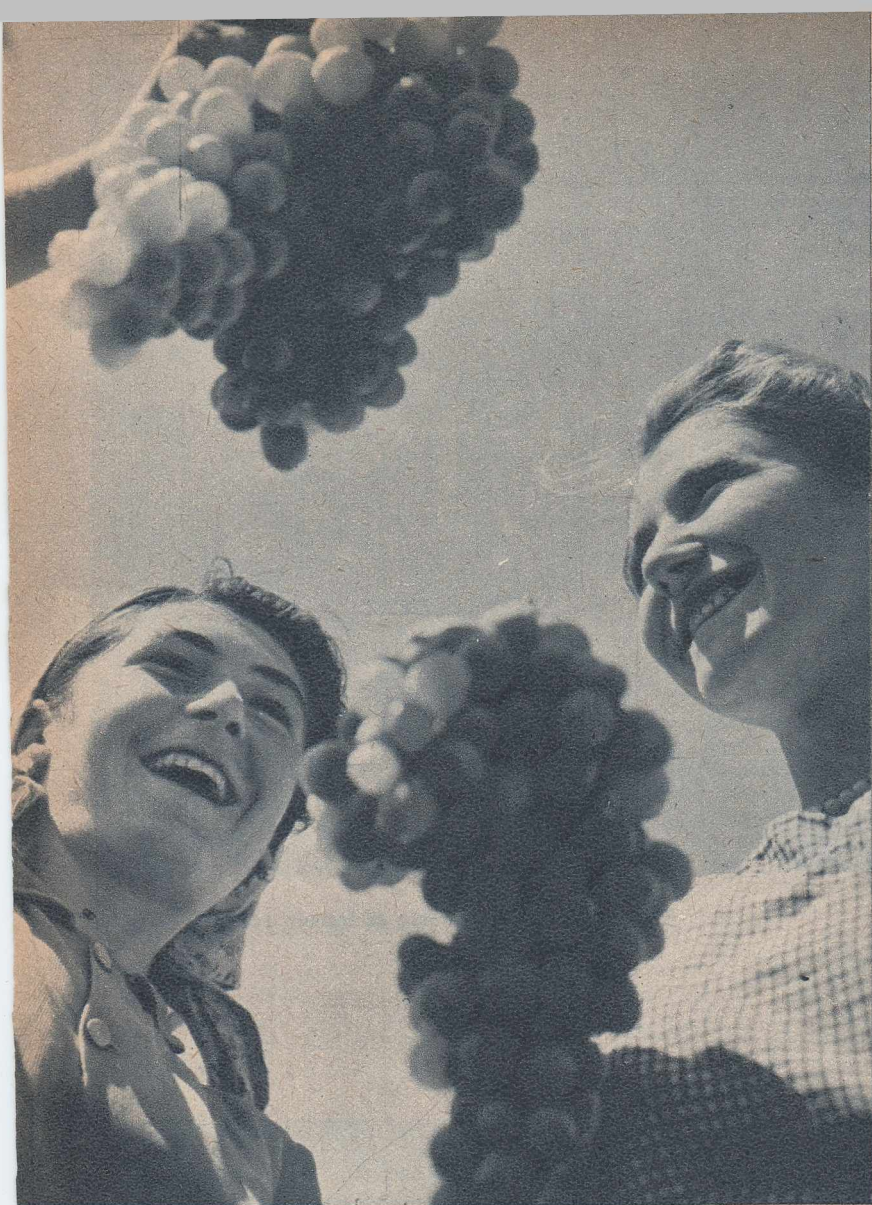
Crescute din gura lacului și urcînd într-o perfectă simetrie pe terasele naturale, viile de la Greaca parcă spun: „Ne simțim de minune pe pantele înșorite. Nu ne plantați pe locurile unde grîul și porumbul se simt acasă. Puneți-ne pe coastele abrupte, pe terenurile supuse eroziunii, pe locurile nisipoase. Dacă puneți secara în nisip (1 ha) vă alegeți cu 2.000 de lei, dacă puneți vie pentru struguri de masă, realizați 20.000 lei”.

Așezările de la marginea Dună-

rii sînt știute pînă acum ca mari producătoare de cereale. Într-un viitor foarte apropiat ele vor fi cunoscute și ca podgorii renumite pentru strugurii de masă. Terenurile neproductive ale coastelor (vezi raioanele Oltenița, Giurgiu, Turnu Măgurele, Călărași), terasele naturale ale Dunării vor îmbrăca mantia multicoloră a viilor. Cercetătorii de la Greaca, în diversele lor puncte de sprijin organizate în unitățile agricole socialiste, au stabilit aria geografică a viitoarelor podgorii dunărene.

Așadar, oamenii muncii de la Greaca traduc în viață prevederile documentelor de partid și de stat

Două fete și doi ciorchini.

care cer folosirea rațională a pământului. Predarea către fondul viticol a terenurilor improprii altor culturi, sporirea considerabilă a producției strugurilor de masă — lucruri înfăptuite în parte la Greaca — se înscriseră pe linia acelorși documente.

Punem vie de cînd ne știm și de la Buerebista încoace, printre altele, așezările noastre au cunoscut deopotrivă și freamătul și durerea culesului de vie. Era

o vreme cînd culegătorii aveau botniță la gură.

Dar să lăsăm trecutul sub lespeada de piatră a istoriei și să revenim la viile noastre de azi. E mai potrivit să vorbim despre unele cuceriri ale științei viticole care la Greaca — poate că și în alte părți — au cîmp de acțiune nu numai pe loturile experimentale, ci și pe cele de producție.

Aminteam undeva de strugurii extratimpurii pe care i-a pus

Greaca pe piață. Ei bine, recoltele timpurii trebuie puse nu în exclusivitate pe seama condițiilor specifice de microclimat, ci și pe seama intervenției unor metode moderne, științifice. Este vorba despre folosirea materialului plastic pentru grăbirea procesului de coacere. În câteva cuvinte, aceasta-i metoda: deasupra viei se pun niște acoperitoare de material plastic. Adăposturile acestea se instalează înainte de intrarea butucilor în vegetație. Temperatura care se realizează sub plastic e cu mult mai ridicată decît cea din exterior. Dispunînd de o astfel de temperatură, toate fenomenele sînt mai accelerate și ca atare coacerea strugurilor (aceasta ne interesează în ultimă instanță) se realizează mult mai devreme. Este adevărat că folosirea plasticului nu-și spune nici un cuvînt în ceea ce privește mărirea producției de struguri. Dar lucrul acesta se înfăptuiește prin folosirea soiurilor de mare productivitate și aplicarea unei agrotehnici înaintate.

Fiindcă veni vorba despre productivitate, să ne oprim nițel asupra unei metode care, după cît ștem informați, se practică deocamdată numai la Greaca. Deci două cuvinte despre inelat, metodă prin care se obține o timpurietate de 6-12 zile față de butucii neinelati și o creștere a producției cu peste 40%. Iată despre ce e vorba: pe lăstarul butucului, sub ultimul ciorchine, se face un inel. Asta-i tot! Inelul, o dată făcut, nu mai permite ca hrana să treacă la rădăcină, ci numai la frunze și la fructe. Un neavizat ar putea crede că folosirea acestei metode scurtează viața viței. Dar nu e așa, dat fiind faptul că inelatul nu se face pe toți lăstarii unui butuc, ci doar pe cîțiva, pe cei mai viguroși, care au o masă vegetativă mare, peste necesarul hrănirii normale.

★

Trecem din vie în laboratoare (agrotehnică viticolă, selecția viței de vie, horticultură, protecția plantelor, agrometeorologie), unde cercetarea științifică e în căutarea celor mai eficiente soluții și metode privind studierea princi-

palelor soiuri de struguri, crearea unor soiuri noi de struguri de masă, găsirea celor mai indicate metode de înmulțire rapidă a soiurilor valoroase etc. etc. Chestiunea principală care preocupă pe cercetătorii de la Greaca la ora actuală e difuzarea celor mai productive soiuri de struguri de masă. Punctele demonstrative pe care le are stațiunea din Greaca în diverse gospodării colective și de stat și-au spus deja cuvîntul. Toamna trecută, la gospodăria colectivă din Greaca producția medie de struguri la hectar a fost de 2.200 kg, în timp ce la punctul demonstrativ din aceeași gospodărie producția a ajuns la 5.200 kg la hectar. La colectiva din Chirnogi, suprafața afectată punctului de sprijin a rodit frumos, 6.000 kg față de 4.000 kg pe restul plantației de vie a gospodăriei. Exemplele sînt pe cît de numeroase, pe atît de grăitoare. Diferențele mari de producție trebuie puse pe seama metodelor agrotehnice avansate, pe efectuarea tuturor lucrărilor în vie la nivelul cerut de știința viticolă.

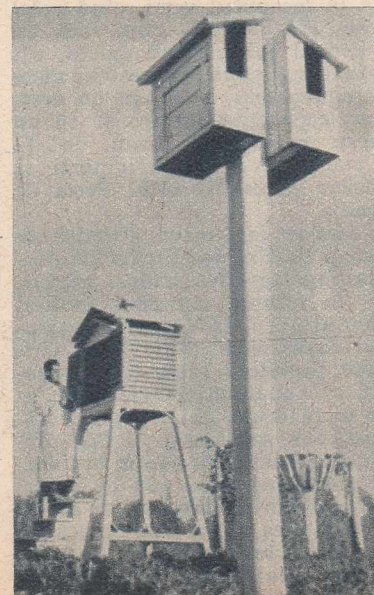
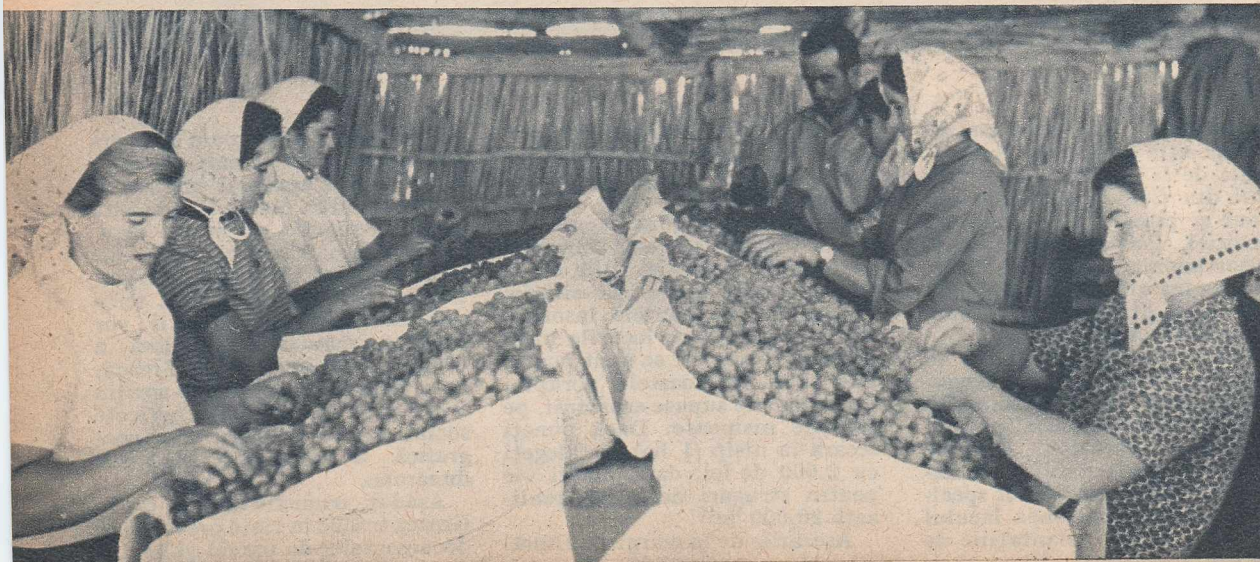
Fondul viticol al țării crește de-a binelea. O parte însemnată a acestui fond este destinată Reginei viilor, Perlettei, Perlei de Csaba și altor numeroase soiuri de struguri de masă. Multe din viitoarele podgorii se vor ivi pe locurile astăzi sterpe, pe dealuri afectate eroziunii, pe nisipurile mișcătoare. Strugurele de masă va fi la prînzul nostru nu numai toamna, ci începînd din vremea secerișului pînă la căderea brumelor tîrziu.

Pînă atunci, poftă bună la Afuz-Ali, la Hamburg și la ceilalți struguri de masă. Dacă n-aveți drum la Greaca sau la altă podgorie din vecinătatea dumneavoastră, fi găsiți la magazinele Gostat din localitatea unde locuiți.

George CIUDAN
Fotografii de S. STENER

Fără meteorologie nu se poate face viticultură.

Înainte de a ajunge pe piață, Hamburgul și Afuz-Aliul trec printr-o atentă sortare.

"CINCINAL COSMIC"

Toți își aduc aminte de cele petrecute acum cinci ani. Oamenii se pregăteau să sărbătorească cea de-a 40-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie 1917, când ziarele au apărut cu titluri de-o șchioapă: „Revoluția din octombrie 1957! Cel dintâi satelit artificial se rotește în jurul Pământului!” Era în ziua de 4 octombrie și aproape trei miliarde de oameni erau fascinați de forța pe care puterea sovietică o imprima istoriei: în 1917 — detunătura de pe vasul „Aurora”, în 1957 — detunătura de pe rampa de lansare a celui dintâi sputnik; în 1917 — asaltul Palatului de iarnă, în 1957 — asaltul cerului!

În 1917 o revoluție a smuls din întinericul trecutului 150 de milioane de oameni — 40 de ani mai târziu o revoluție a arătat tuturor locuitorilor planetei noastre că se pot smulge atracției Pământului și pot zbura spre aștri... Acum, când omul a și întreprins unele călătorii în Univers, anii care au trecut de

la lansarea de către Uniunea Sovietică a celui dintâi satelit artificial al Pământului pot fi considerați ca un adevărat „cincinal cosmic”. Acest cincinal a început cu cele 83 de kilograme ale „Sputnikului 1” și a culminat cu cele 5.000 kg ale lui „Vostok 3” și „Vostok 4”. „Cincinalul cosmic” a început cu cele dintâi sunete transmise din Cosmos de un emițător signal care nu știa să spună decât „bip, bip, bip” și a culminat cu vocile solemne ale celor dintâi oameni care au purtat o convorbire în spațiile supratereștre: „Sint Șoimul. Pământul se vede perfect!...” „Sint Vulturul. Totul este în ordine!...” Șoimul și Vulturul au vorbit între ei rusește...

UN AMERICAN CARE VREA SĂ FIE ÎN LOCUL UNUI RUS...

Firește, este imposibil să nu-ți dai seama că primul „cincinal cosmic” constituie o consecință directă a eforturilor depuse pe pământ, a anilor în care oamenii sovietici

au construit adevărata rampă de lansare de pe care au fost posibile zborurile lui Gagarin, Titov, Nikolaev, Popovici: *socialismul*. Anii nu trec însă peste tot la fel, și iată că în unele cercuri americane s-a desfășurat, începând cu octombrie 1957, un adevărat „cincinal al ridicolului”. Chiar a doua zi după lansarea „Sputnikului 1”, contraamiralul Bennet a declarat spre hazul lumii întregi: „Aceasta nu e decât o simplă bucată de fier pe care o poate arunca oricine!” Valul de ridicol a cuprins treptat și capetele a doi foști președinți ai Statelor Unite ale Americii care, cinci ani mai târziu, fie că s-au indoit de faptul că zborul lui Nikolaev și Popovici a avut în general loc (Harry Truman), fie că au încercat la rîndu-le să minimalizeze importanța acestui zbor (Dwight Eisenhower).

Contraamiralului american i-a replicat acum 5 ani ziarul belgian „Volksgazet” care a scris: „La această afirmație absurdă putem răspunde în același spirit, declarând că o bucată de carne și câteva oase pot fi oricând împodobite cu stele și decretate contraamiral...”

Cît despre cei doi expreședinți americani, ei au fost nevoiți să asculte în august 1962 cuvintele cosmonautului Pavel Popovici: „Ce putem spune acestor oameni? Zburați în Cosmos, domnilor, după noi, ajungeți-ne din urmă ca să vedeți cum zboară navele cosmice sovietice!”

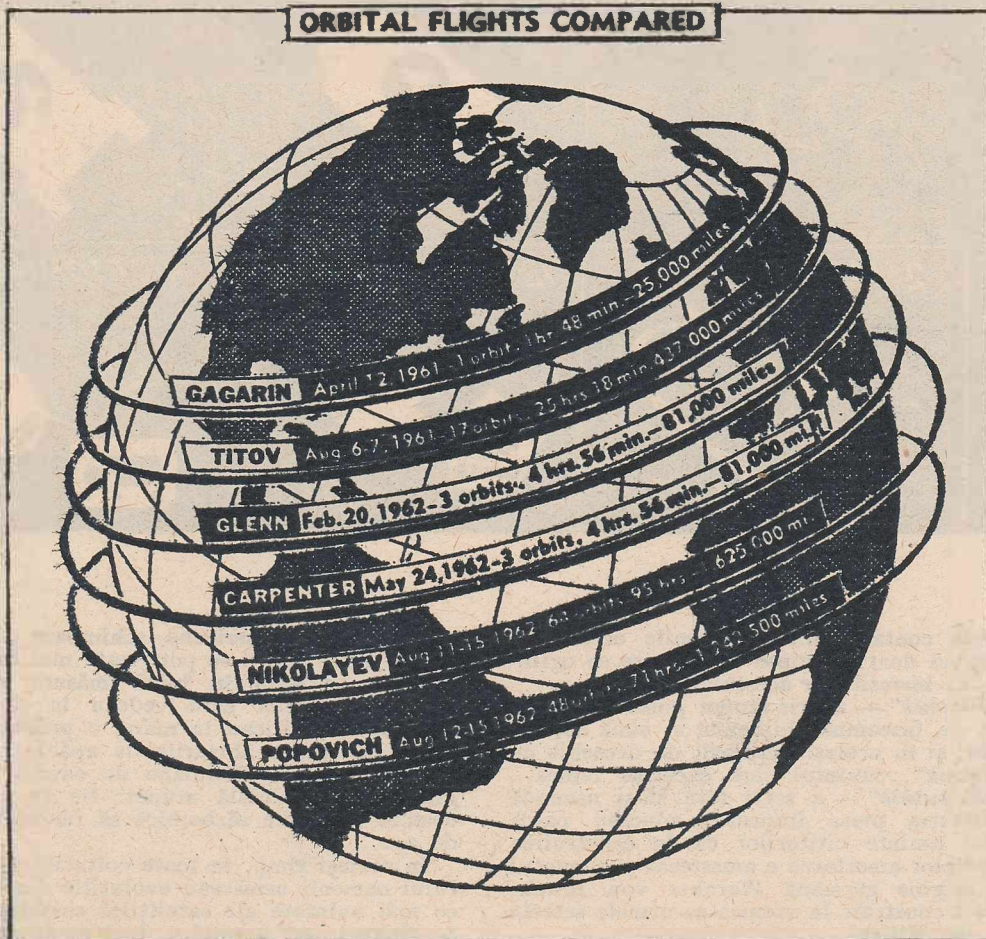
Locul cel mai înalt pe care l-au ocupat vreodată acești domni a fost fotoliul prezidențial de la Casa Albă. Dar cosmonautul american Malcolm Scott Carpenter știe (în ciuda emoțiilor prin care a trecut în nava sa cosmică purtînd însemnele S.U.A.) că există pe lume înălțimi cu mult mai mari. De aceea, făcînd mina streșină la ochi și încercînd să ajungă din urmă fie chiar și cu privirea nava „Vostok 3”, care evolua în înălțimile cerului, Carpenter a exclamat: „Ce mult aș vrea să fiu acolo, în locul celui rus!”

Poate că mulți, aflînd despre dorința cosmonautului american, se vor fi gîndit că, în zilele noastre, pentru a ocupa primul loc, nu e de ajuns să cunoști legile mecanicii cerești, ci neapărat și pe cele ale dezvoltării sociale. Ca să ajungi în cer, ca rușii, trebuie să faci ceea ce au făcut ei pe Pământ...

PĂMÎNTENII ÎI TREZESC PE LUNATICI

Două luni după lansarea lui „Sputnik 1”, cam pe vremea în care aceea făcea cea de-a 1.000-a rotație în jurul Pământului, și cînd un al doilea „Sputnik” sovietic, avînd pentru prima oară la bord o ființă vie — cățelușul Laika — evoluase și el de vreo 700 de ori deasupra capetelor uluite ale oamenilor, la 6 decembrie 1957, la Cape Canaveral a fost încercată lansarea celui dintâi satelit american. Totul fusese precedat de o reclamă din cele mai zgomotoase. Ca în toate cazurile, reclama urma să asigure cuiva cîștiguri. Cui?

Chiar înainte ca specialiștii și corespondenții de presă să se fi adunat la Cape Canaveral pentru a asista la lansarea lui „Van-

Ziarul reacționar american „New York Times” subliniază prin acest desen marele avans al Uniunii Sovietice în ce privește zborurile navelor cosmice cu oameni la bord.

guard" („Avangarda“), dl. George Trimble, conducătorul tehnic principal al companiei americane care a construit racheta, a declarat la o adunare a bancherilor care au finanțat operația: „S-au purtat multe războaie pentru dobândirea unor bunuri imobile de importanță strategică. Un astfel de bun imobil îl constituie azi Luna. Țara care își va instaura mâine controlul asupra Lunii va stăpâni și Pământul...”

Așadar, încă de pe atunci cei ce finanțau în America explorarea spațiului cosmic se pregăteau să transforme Luna într-un post de observație asupra imensului lagăr de concentrare care ar urma să devină Pământul.

Dar n-au trecut decât câteva zile și s-a văzut că socotelile de acasă nu se potrivesc cu cele... de pe rampa de lansare. Propulsat spre înălțimile cerului, „Vanguard” a luat

repede contact cu... adâncimile oceanului, atingând doar imaginea Lunii care se oglindea în imensitatea acestuia...

„Flopnik” — a scris atunci presa engleză — ceea ce înseamnă ghinionist și sună asemănător, și în același timp atât de deosebit, cu „Sputnik”, cuvântul care cucerise lumea...

„Kaputnik” — a scris fără să-și ascundă satisfacția presa franceză, aducând parcă astfel aminte cititorilor că la construirea rachetelor americane e amestecat și savantul de origine germană Wernher von Braun, care a construit la vremea sa armele secrete ale lui Hitler...

„Spotnik” — au scris presa germană și austriacă, profitând de ocazie că traducerea cuvântului însemna batjocură...

„Ariergard” — a scris presa japoneză, propunând astfel o mică schimbare în denu-

mirea rachetei americane, schimbare ce i-ar da un nume care i se potrivește mai bine...

Ironia reflecta în bună măsură satisfacția popoarelor care vedeau în căderea satelitelui american în mare, o prăbușire a zeului Marte în abisurile de apă stăpânite de zeul Neptun. Milioane de oameni s-au gândit fără îndoială atunci: fie ca întotdeauna planurile războinice să fie înghițite de ape...

În același timp, în toate colțurile pământului oamenii urmăreau evoluțiile din ce în ce mai avântate ale sateliților sovietici, ca pe zboruri care anunță o dată cu semnalele sosite din Cosmos: a venit timpul ca pacea și rațiunea să domnească nestingherite pe întregul pământ!

Luind prima startul cosmic, Uniunea Sovietică și-a mărit cu fiecare lună avansul.

Sateliti artificiali ai Pamintului.

18 AUGUST 1962
COSMOS 8

28 IULIE 1962
COSMOS 7

30 Iunie 1962
COSMOS 6

28 MAI 1962
COSMOS 5

26 APRILIE 1962
COSMOS 4

24 APRILIE 1962
COSMOS 3

6 APRILIE 1962
COSMOS 2

12 APRILIE 1961
IURI GAGARIN
108 min.

6-7 AUGUST 1961
GERMAN TITOV
25 ore 17 min.

11-15 AUG. 1962
ANDRIAN NIKOLAEV
95 ore

1. 15 AUG. 1962
PAVEL POPOVIC
71 ore

VOSTOK 1

VOSTOK 2

VOSTOK 3

VOSTOK 4

**Nave cu oameni la bord
(zboruri îndelungate în jurul Pământului).**

9 DECEMBRIE 1960 SPUTNIK 1 4,563 t.	9 MARTIE 1961 SPUTNIK 2 4,7 t.	25 MARTIE 1961 SPUTNIK 3 4,7 t.
4 MAI 1960 SPUTNIK 4 4,54 t.	4 FEBRUARIE 1961 SPUTNIK 5 6,483 t.	12 FEBRUARIE 1961 VENERA VENUS

Nave cu ființe vii.

Sateliti, laboratoare, planete artificiale.

Reușind la rîndu-le să lanseze în toamna anului 1957 și în primăvara următoare un număr de sateliți artificiali ai Pământului, specialiștii americani țin desigur bine minte ziua de 15 mai a anului 1958. În aceea zi în Uniunea Sovietică a fost lansat un satelit în greutate de 1.327 kg, ceea ce însemna că el singur cîntărea mai mult decît toți sateliții americani lansați pînă atunci!

SCHIMB DE DARURI PĂMÎNT-LUNĂ

Anul nou 1959 a venit pe lume ca un an cu totul obișnuit. Conform tradiției, pentru cei mai mulți dintre oameni el a început cu o noapte veselă și plină de speranțe. Pentru unii, tot conform tradiției (și datează de vreo 45 de ani această tradiție!), anul 1959 a început cu vești sumbre și lipsite de spe-

ranță. Iată de pildă: chiar în prima zi a anului nou, în contabilitatea imperialistă Cuba a trebuit să fie trecută la capitolul „pierderi”. Ce avea să urmeze?

Numai astronomii, scrutînd cerul cu ajutorul telescoapelor, rămîneau netulburați în certitudinea lor — aceeași Lună, aceleași mișcări dinainte știute, aceleași nouă planete ale sistemului solar... Dar chiar cea de-a doua zi a anului 1959 avea să tulbure pînă și liniștea bazată pe certitudini a astronomilor: sistemul solar se îmbogățise cu o nouă planetă. Lansînd în ziua de 2 ianuarie 1959 un satelit artificial în direcția Lunii, tehnica sovietică a creat cel dintîi satelit artificial al Soarelui.

În cursul anului 1959 Luna a mai fost asaltată de oamenii sovietici. La 12 septembrie „Lunnik 2” a dus misterioasei Selenē un dar

de preț din partea pămîntenilor: fanionul cu stema U.R.S.S.

La 4 octombrie (în ziua celei de-a doua aniversări a lui „Sputnik 1”) „Lunnik 3” aducea la rîndu-i pămîntenilor un dar din partea Lunii: prima fotografie a feței nevăzute a acesteia, transmisă la Moscova prin televiziune. Oamenii au început să dea nume locurilor încă nevăzute pînă atunci de pe fața invizibilă a Lunii și astăzi orice școlar sovietic știe cu precizie unde se află Marea Visului și Golful Cosmonauților... Aceste denumiri au fost scrise și pronunțate pentru prima oară în rusește. Era în anul 1959, an în care un cunoscut savant american specialist în cosmonautică a fost întrebat de ziaristi curioși:

— Ce vor vedea primii americani care vor sosi pe Lună?

— Ruși — a răspuns cu amărăciune, dar sigur de sine, savantul.

GAGARIN: UN ZÎMBET ÎNCONJOARĂ LUMEA

Asaltul Cosmosului a continuat și în 1960. Spre sfârșitul lui august au apărut în ziare și s-au răsfrânt pe ecranele cinematografulor și televiziunii primele ființe vii întoarse din Cosmos cu o navă cosmică sovietică. Erau cățelușele Strelka și Belka. Dacă ar mai fi trăit celebrul ctine american Rin-Tin-Tin, el ar fi avut toate prilejurile să-și muște stăpînii de pulpană: aceștia n-au fost în stare să-i asigure nici a zecea parte din popularitatea de care s-au bucurat componentii „grădini zoologice zburătoare” lansate în Uniunea Sovietică!

...Și 1960 s-a încheiat cum a început: cu o nouă navă cosmică lansată spre cer de Uniunea Sovietică la 1 decembrie...

Aprilie 1961. O primăvară obișnuită. Pace. Oamenii privesc cu emoție, în fiecare dimineață, iarba țîșnită peste noapte. Ei știu că nimeni nu poate urmări deocamdată cum adună iarba tinăra puterea care îi trebuie pentru a sparge coaja pămîntului. Ei se gîndesc că deocamdată nimeni nu știe care om tinăr adună în el puterea necesară spre a sparge învelișul de azur al Pămîntului. Dar acest om tinăr există. Și deodată, într-o dimineață de primăvară, în neuitata dimineață a lui aprilie 1961, el țîșnește impetuos spre stele încă înainte de a se întoarce pe Pămînt, trei miliarde de oameni îi știu numele și patria de origine: Iuri Gagarin, cetățean al Uniunii Sovietice. Literele uriașe par să nu mai încapă pe prima pagină a ziarelor: sovieticul Gagarin a făcut în numele tuturor pămîntenilor cel dintîi tur de onoare în jurul planetei. Toată lumea pare să zîmbească și să întinerească cu acest flăcău rus, cel dintîi om care a petrecut aproape două ore pămîntești în nemărginirile Cosmosului.

Chiar în clipa în care Iuri Gagarin ateriza pe malul Volgăi, pentru omenire începea de fapt o nouă eră. N-a existat țară în care oamenii simpli să nu se fi bucurat că această eră a fost deschisă de un om sovietic.

Mulți au rămas poate surprinși de aceasta, dar încă și mai mulți au văzut în zborul lui Gagarin, în zîmbetul plin de încredere al acestuia, confirmarea cea mai strălucită a încrederei pe care au acordat-o Uniunii Sovietice, științei și tehnicii sovietice, orînduirii sovietice.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

O dată cu primul cosmonaut, o întrebare a început să înconjoare lumea: „De ce a fost rusul Gagarin cel dintîi?”

Întrebare pasionantă dacă ne gîndim că răspunsul e menit să lămurească nu atît o performanță individuală, cît mai ales ceea ce a făcut posibil ca Uniunea Sovietică să-și adjuce prioritatea.

În S.U.A. unele ziare și chiar și unele cercuri oficiale n-au putut să ascundă adevărul. Chiar a doua zi după zborul lui Gagarin, la 13 aprilie 1961, președintele Kennedy a declarat în fața ziaristilor: „America nu are rachete acceleratoare de proporții atît de mari ca acelea construite în Uniunea Sovietică încă în timpul lansării primului satelit”.

Începînd cu ghinionista zi de 13 aprilie 1961, S.U.A. au fost nevoite în câteva rînduri să recunoască rămînerea în urmă în privința cuceririi spațiului cosmic. Așa s-a întîmplat și după superbul zbor de o zi și o noapte în jurul Pămîntului al lui Gherman Titov și tot așa s-a întîmplat mai ales, un an mai tîrziu, în august 1962 — cînd gemenii cosmici Nikolaev și Popovici au încheiat în Cosmos cel dintîi colectiv de oameni sovietici și au ridicat numărul total al kilometrilor străbătuți de cosmonauți sovietici la 5.200.000 față de cei 240.000 kilometri străbătuți de cosmonauții americani. „Sîntem în urma Uniunii Sovietice în ce privește crearea de rachete cu rază lungă de acțiune — a spus președintele Kennedy. Am rămas în urmă și vom continua să rămînem în urmă încă un anumit timp”. „America nu are rachete acceleratoare de proporții...”

„Sîntem în urmă...”

„Vom continua să rămînem în urmă...”

Răspunsurile, departe de a lămurii lucrurile, nu fac decît să dea loc la noi întrebări.

„De ce nu are America rachete acceleratoare?”

„De ce America e în urma Uniunii Sovietice?”

„De ce va continua ea să rămîna în urmă?”

Totul să fie oare numai o chestiune de bani, așa cum încearcă să justifice unii? E adevărat — zbururile cosmice sînt legate de mari investiții de fonduri. Dar banii nu sînt o piedică — și faptele au dovedit că în S.U.A. se găsesc destui bani atunci cînd e vorba de lansat diverși „sateliți-spion” sau alții în scopuri pur comerciale.

Banii pot, firește, multe, dar nu pot totul...

TRAGICA RECONSIDERARE

Dincolo de bani sînt multe alte lucruri. Acum, cînd primii ani cosmici au și trecut, mulți americani fac ceea ce a fost denumit „tragică reconsiderare”. Această reconsiderare se referă la multe aspecte ale „modului de viață american”, dar ea are în vedere îndeosebi unul din aceste aspecte. Multă vreme Statele Unite au avut impresia că fac un „business” strălucit, „importînd” specialiști din cei mai calificați, în loc să organizeze un învățămînt în stare să asigure o bază largă pentru dezvoltarea și selectarea unui număr cît mai mare de specialiști. E drept că „importul” a costat mai puțin decît „producția autohtonă”; dar iată: acum S.U.A. plătesc cu dividendele amărăciunii și ale rămînerii în urmă...

La întrebarea „de ce au fost rușii cei dintîi în Cosmos?” — răspunsul e: „Fiindcă s-au pregătit pentru aceasta cei dintîi pe Pămînt”. Concret aceasta se poate rezuma la faptul că Uniunea Sovietică a creat acea orînduire socială care dă oamenilor aripi, în timp ce Statele Unite au rămas la orînduirea care atrîna ca o ghiulea de picioarele celor mulți...

Se știe de pildă că mai mult decît oricînd împlinirea viselor omenesti e legată de acumularea de cunoștințe (și de obținerea altora noi!), de desfășurarea unui larg proces de învățămînt în toate domeniile.

Cum stau lucrurile în această privință în U.R.S.S. pe de o parte, în S.U.A. pe de altă parte?

● În Uniunea Sovietică studiază azi în diverse forme de învățămînt 56 de milioane de oameni (un elev sau un student la 4 locuitori).

● În ultimii 10 ani, numărul celor care au absolvit în U.R.S.S. școli superioare s-a dublat. În același rîstimp, numărul inginerilor s-a triplat. La fiecare milion de locuitori în U.R.S.S. există 556 de ingineri.

● În S.U.A. există o adevărată „foame” de specialiști cu calificare înaltă. La fiecare milion de locuitori există aici doar 211 ingineri. Pentru fiecare inginer american revin aproape 3 ingineri sovietici.

După călătoriile cosmonauților Glenn și Carpenter, zărele americane s-au întrecut să publice declarațiile acestora despre investițiile făcute cu banii cîștigați.

Printre ultimele declarații făcute de Gagarin se numără și aceea făcută fără disimulată mîndrie în fața delegaților la Congresul Uniunii Internaționale a Studenților care a avut loc la Leningrad: „Eu însumi îmi continui învățătura. Sînt student!”

După ce a aflat despre zborul lui Gagarin în Cosmos, un ziarist american a exclamat în limbajul celor obișnuiți să exprime totul în bani: „Acest flăcău valorează un miliard”. E poate unul din miliardele pe care S.U.A. le-au economisit la capitolul învățămînt...

O STRÎNGERE DE MÎNĂ

Firește, făcînd eforturi, S.U.A. au trimis și vor mai trimite oameni în călătorii circumterestre. În înălțimi zboară și vor mai zbura sateliți americani. Numai că, extinzînd asupra spațiului extraterestru moravurile cu care sînt obișnuiți pe Pămînt, conducătorii S.U.A. vîd în fiecare lansare doar o operație militară. Așa-zii „sateliți-spion”

sînt lansați pe orbite care trec pe deasupra Uniunii Sovietice. Planurile de a cucerii Luna în scopuri agresive n-au fost abandonate. Urmărind să nu-și trădeze „gloria de a fi cei dintîi care au efectuat exploziunea unei bombe nucleare pe Pămînt, S.U.A. s-au împodobit cu „laurii” celei dintîi explozii nucleare în Cosmos...

Toți cei patru cosmonauți sovietici ne-adus la înapoiere mărturie despre frumusețea Pămîntului, despre nimbul azurii care înconjoară. Toți cei patru cosmonauți sovietici au îndemnat oamenii — la înălțimile care s-au ridicat în numele lor — să păstreze aceste frumuseți ale Pămîntului, să nu lasă minunata noastră planetă pradă pîrjolului atomic.

În S.U.A. specialiștii acordă o importanță militară sateliților și navelor cosmice. De pe lume trăiesc, pe lîngă militari, oameni cu mii de profesii. Meteorologii se gîndesc la prevederea exactă și (de ce nu?) la dirijarea fenomenelor meteorologice din Cosmos. Medicii se gîndesc la călătoriile cosmice ca mijloace de tratament a multor boli. Biologii pregătesc de pe acum plante cu care s-ar putea acoperi și înfrumuseța alte planete. Țelarii se simt mîndri că le revine sarcina de a pregăti aliaje în stare să reziste la zbururile Pămînt-Lună-Pămînt. Constructorii sînt vîd de pe acum, în visele lor, unind platformele unor viitoare orașe cosmice. Actorii sînt închipuie de pe acum jucînd în spectacol pe care le vor putea vedea la televiziune — cu ajutorul antenelor satelit — toți locuitorii celor cinci continente. Geologii de-abia așteaptă să pipăie cu mîinile lor rocile de pe corpurile cerești, să le catalogheze, să le studieze, să le descopere calitățile. Ziaristii își imaginează de pe acum edițiile speciale cu primele reportaje scrise de trimitșii speciali ai ziarelor în Cosmos și pe Lună. Cineaștii progresiști realizează de pe acum filme narînd călătorii interastrale, în care e vorba de regulă, de astronauți sovietici și americani care colaborează în cucerirea Cosmosului și se salvează reciproc în caz de prime die; cineăștii așteaptă de la cosmonauți material „viu” pentru filmele lor viitoare.

În fața omenirii se deschid nemărginiri în Cosmosului. Unii vîd în aceste nemărginiri doar un cîmp potențial pentru desfășurare unor războaie „limitate”. Dar e greu de presupus că luptînd pentru desființarea războaielor pe Pămînt, oamenii vor fi de acord a muta acestora în Cosmos. Înconjurînd în timp de cîteva zile Pămîntul, Nikolaev și Popovici au trimis tuturor țărilor deasupra cărora au trecut mesaje de pace și prietenie. Ei vorbeau aceeași limbă cu șeful guvernului sovietic N.S. Hrușciiov, care reinnoia în acele zile senine de august propunerea de a se folosi spațiul cosmic exclusiv în scopuri pașnice. Oamenii trebuie să ducă în Cosmos viața, nu moartea. Ei trebuie să transport acolo plante care să producă oxigenul necesar respirației și nu încărcătura otrăvitoare a armelor cu hidrogen. Oamenii trebuie să folosească rachetele și navele cosmice pentru a spori strălucirea Pămîntului și nu pentru confundarea în întuneric a acestuia. Oamenii trebuie să organizeze explorarea în comun spațiilor siderale, în așa fel încît fiecare să aibă de cîștigat și nici unul de pierdut.

De sus, din înălțimile deja cucerite, Uniunea Sovietică întinde tuturor o mînă puternică, cinstită. E în interesul tuturor — și al americanilor în primul rînd — să stringă această mînă: ei n-ar mai avea nevoie să aștepte 3-4 ani (după unii chiar 10!) pentru a recupera întîrzierea.

Era o vreme cînd spațiul cosmic era considerat ca o „țară a nimănui”. Există acum posibilitatea ca el să devină o adevărată „țară a tuturor”.

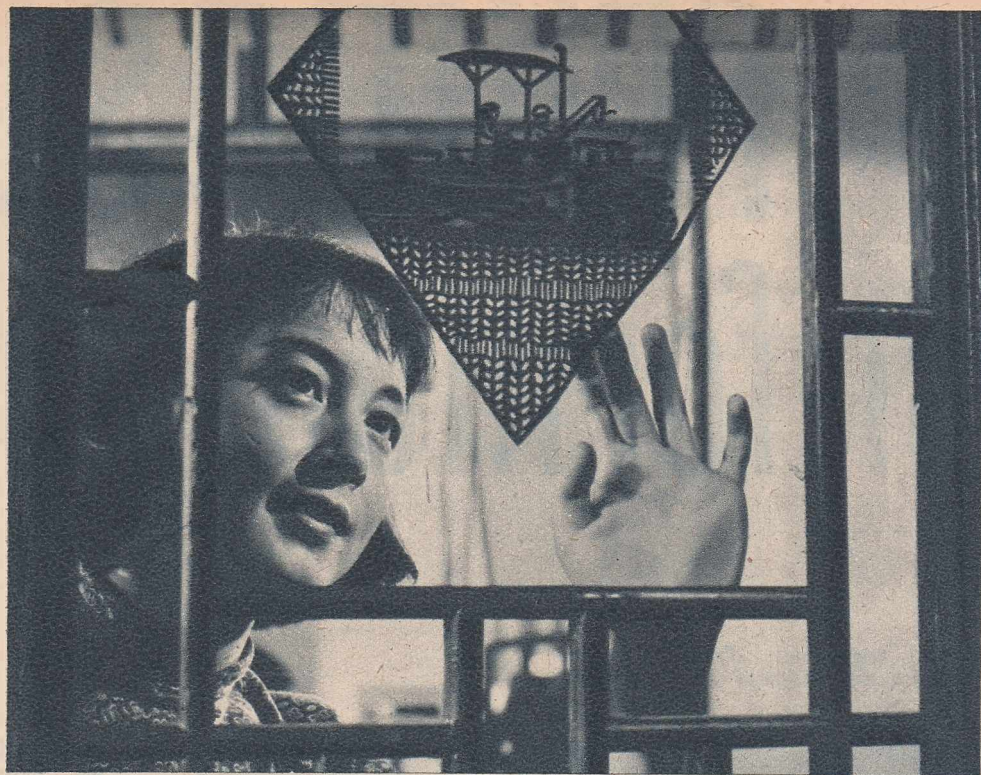
În țările socialiste s-a instaurat de mult obiceiul de a se organiza „trenuri ale prieteniei”. Conducînd locomotivele acestor trenuri pe care sînt prînse seceră și ciocanul mecanicii au și ei dreptul la vise: ei se vîd piloți cosmici, conducînd trenuri ale prieteniei mondiale pe căile Cosmosului — acolo unde stelele ar juca rolul de semafoare și unde planetele-stații ar putea căpăta nume pămîntești: Pacea, Munca, Libertatea, Egalitatea, Frăția... În aceste stații va fi loc pentru toți.

Radu ȚULESCU

Marea sărbătoare a poporului chinez

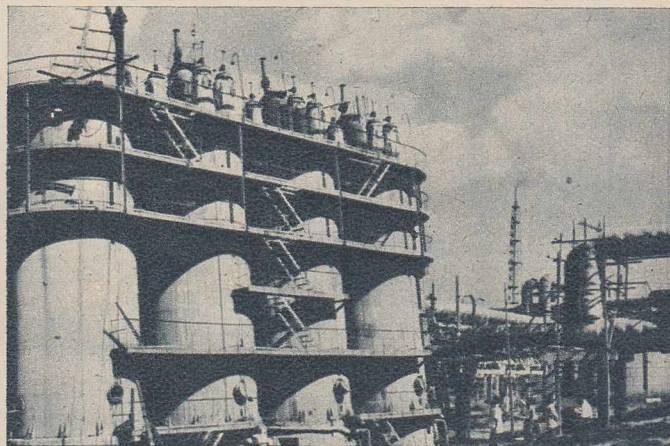
Poporul chinez sărbătorește la 1 octombrie împlinirea a 13 ani de la proclamarea Republicii Populare Chineze. Data de 1 octombrie 1949 marchează victoria revoluției populare — împlinită sub conducerea Partidului Comunist Chinez. O dată cu instaurarea regimului democrat-popular în China, harnicul și talentatul popor chinez a început la construirea societății socialiste.

Succesele dobândite de R.P. Chineză sînt rodul forturilor poporului chinez; ele demonstrează odată viabilitatea relațiilor de colaborare și ajutorare tovarășească dintre țările socialiste, și în primul rînd a marelui ajutor internaționalist pe care Uniunea Sovietică l-a acordat și-l acordă Chinei populare, ca și celorlalte țări prietene.

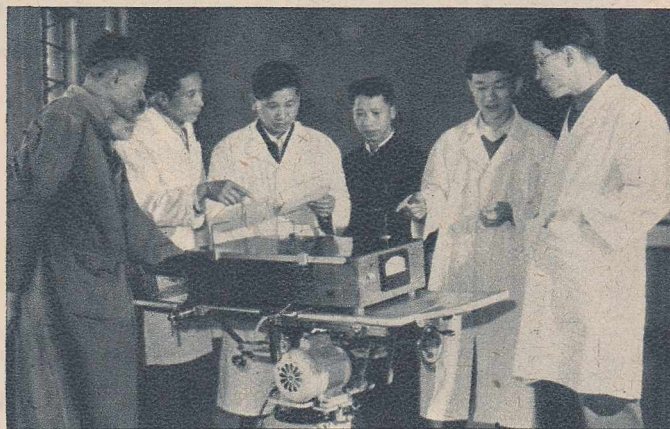

↑ Actrița Yu Chia, protagonista noului film chinez „Copacul ofilit renaște”.

În orașul Taiyuan, regiunea Șansi, a fost pusă în funcțiune — deocamdată numai cu 33% din capacitatea sa — o fabrică de îngrășăminte chimice. →

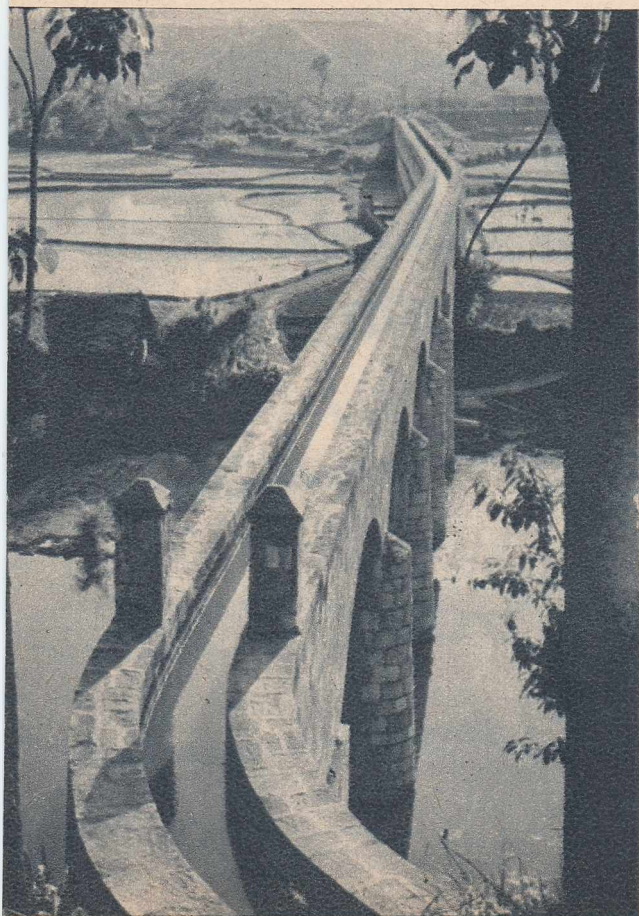

La fabrica de aparataj medical din Șanghai se experimentează un nou tip de mese de operații pentru copii. →

Nodul hidraulic de la Lienkian (sud-estul Chinei) asigură irigarea a 1.400 ha de teren agricol. Barajul din fotografie are o lungime de 98 m și o înălțime de 16 m. ←

Muzeul național din Pekin. ↓

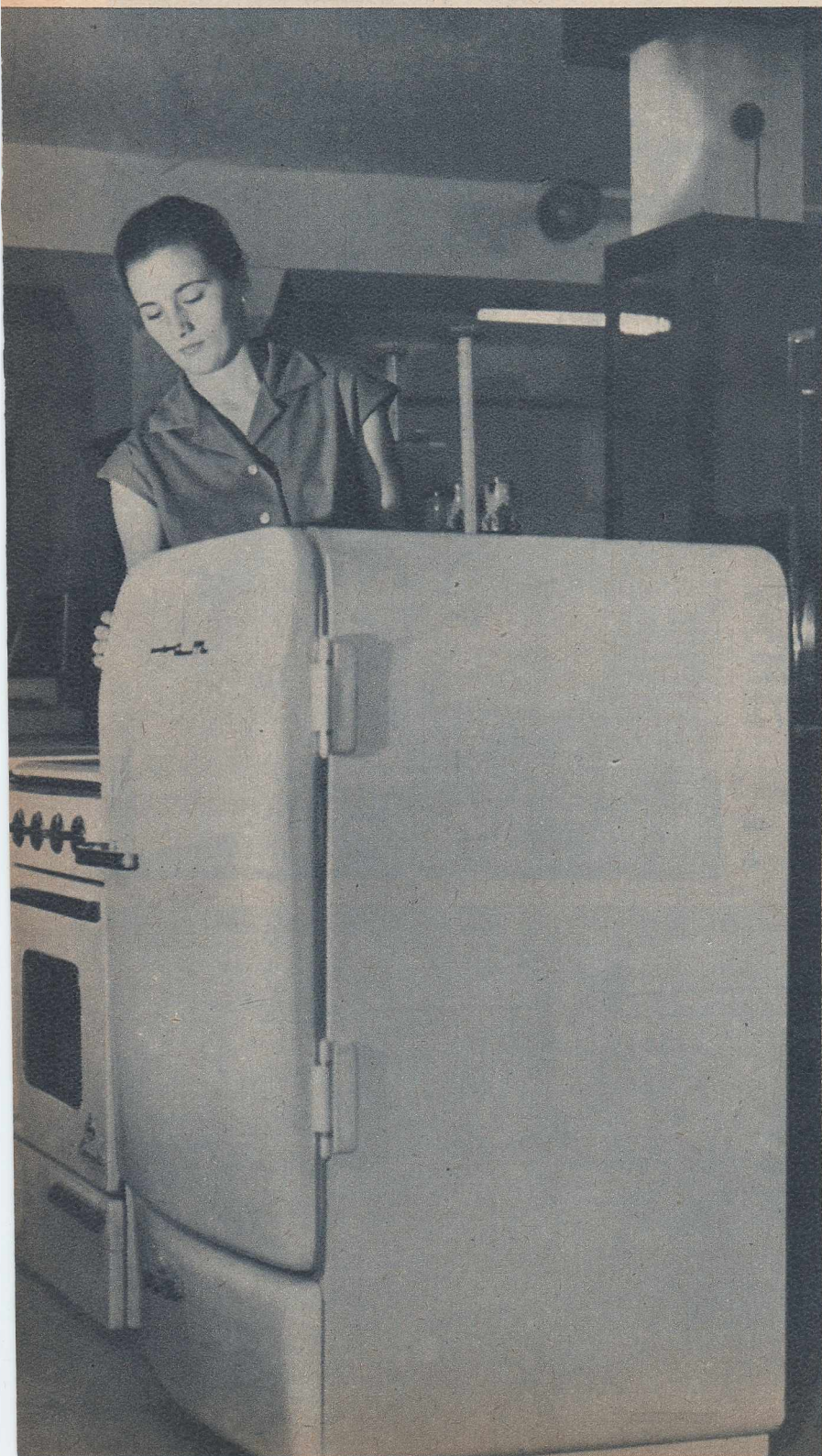

frumosul și formele industriale

de arh. Vasile RADO

Forma frigiderului „Fram”, simplă, modernă, este pe placul consumatorilor.

Desenele auto
Fotografii de Elena G.

Am însoțit nu demult, într-o plimbare prin București, niște prieteni ai mei veniți dintr-un alt oraș al țării. Nu văzuseră de mult Capitala și au fost realmente impresionati de noile ansambluri de construcții, de aspectul modern al arhitecturii noastre noi, de liniile simple, culorile optimiste și confortul rațional al locuințelor.

Tocmai discutăm despre faptul că această linie nouă în arhitectură este rezultatul rezolvării artistice a unor necesități tehnice și funcționale. Construcțiile executate după tehnica înaintată a panourilor prefabricate, a cofrajelor glisante sau refolosibile impune o anumită simplificare a formelor. Simplitatea formelor se agrementează prin culoare, iar asamblarea în masă a blocurilor

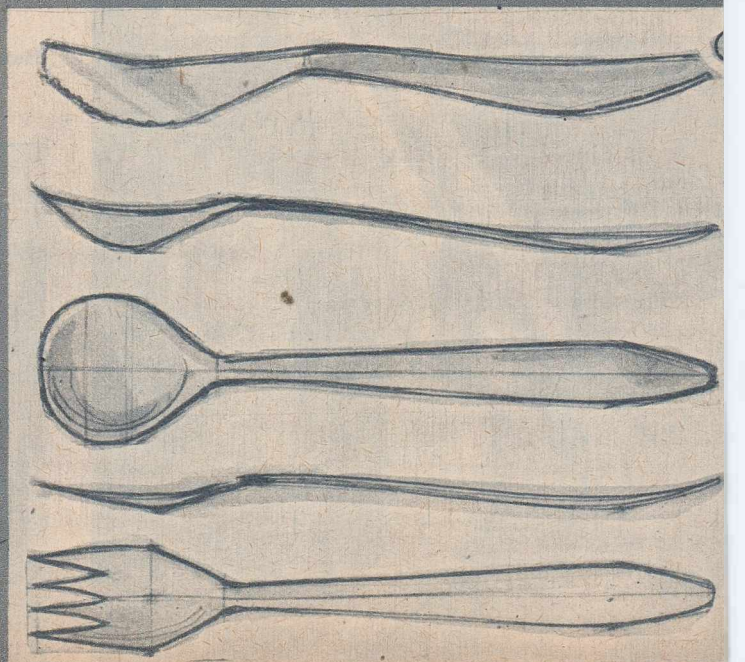
de locuințe, a magazinelor și tor construcții culturale duce la logică economică duce la coziții monumentale impresionate.

De la construcțiile de locuințe discuția a alunecat în mod firesc la mobilier, covoare, lămpi, alte obiecte ce completează interior și formează cadrul vieții noastre. Prietenii mei au recunoscut că mai există încă o lipsă: unitate a formelor între obiectele din obiectele ce alcătuiesc pământul locuințelor și arhitectura clădirilor.

De ce frigiderule „Fram” și mașinile electrice de călcat forme moderne, în timp ce restul ritatei veselei de masă și de parte din mobilierul ce se găsește în magazine au o linie învechită?

Răspunsul e simplu: la cererile tehnice, de obicei forma răspunde funcțiunilor mater-

① TĂCĂMURI MODERNE. Formele par neobișnute? Și totuși funcționale și decorative. Furculița servește de fapt drept lopățiță are nevoie să semene cu furca de fin. Lingura are o formă mai rotundă decât cea obișnuită. Forma cuțitului înseamnă de model de utaj.

Unele dintre aparatele de radio produse de „Electronica” suferă de dimensiuni excesive și au o formă cam încărcată.

lului din care sînt confecționate și procesului de producție. Adică exact cum se întîmplă și la construcțiile contemporane cele mai reușite.

Ar fi de-a dreptul ridicol ca frigiderele, mașinile electrice de călcat sau aspiratoarele de praf să fie decorate cu floricele auriate, ca farfuriile de porțelan.

Să nu spuneți însă că forma articolelor tehnice și industriale

nu are legătură cu arta decorativă! Creația formelor industriale frumoase este chiar mai dificilă decît proiectarea unui vas decorativ, unde partea tehnologiei de producție nu îngrădește libertatea artistului.

Forma mașinii electrice de călcat a fost și ea proiectată de un decorator, linia elegantă și culorile plăcute ale autobuzelor și troleibuzelor „Tudor Vladimi-

rescu” au fost de asemeni create de un tînăr arhitect talentat.

În alte țări, unde dezvoltarea industriei a început mai de mult, pregătirea proiectanților de forme industriale se face în institute speciale. La noi, nu avem încă școli în care această profesiune să fie învățată, ceea ce nu a permis pînă acum pregătirea de astfel de specialiști.

Și se cere o pregătire complexă. Proiectantul de forme industriale

trebuie să aibă — în afară de talent și cunoștințe de artă decorativă — și o pregătire tehnică serioasă. El trebuie să cunoască procesele de producție ale diferitelor industrii, să fie la curent cu toate noutățile tehnice, cu apariția noilor materiale, și în același timp să aplice aceste cunoștințe tehnice ca un artist.

Proiectul formei exterioare a unui produs industrial poate să influențeze și să stimuleze inovația tehnică. Forma comodă și frumoasă a unui mîner de aparat casnic sau așezarea mai la îndemînă a unui buton de comandă poate duce la schimbarea construcției unei mașini.

Ce altceva decît modificarea tehnologiei de producție este utilizarea materialelor plastice la căptușirea ușii frigiderului „Fram”, utilizare cerută de rezolvarea mai bună a spațiilor de depozitare? Frumosul, efectul decorativ al acestei rezolvări, este un plus adus de proiectant la o problemă funcțională și tehnică.

Pe cît este de variată gîma produselor industriale, tot atît de divers este domeniul de activitate a proiectantului de forme industriale. Chiar forma și culoarea mașinilor din industrie au — și trebuie să aibă — o anumită estetică. Postamentul și cutia de comandă a strungului sau carcasa motoarelor electrice industriale se proiectează cu atenție. Rezolvarea logică, pe linia tehnologiei simple, a acestor forme duce la rezultate estetice surprinzătoare.

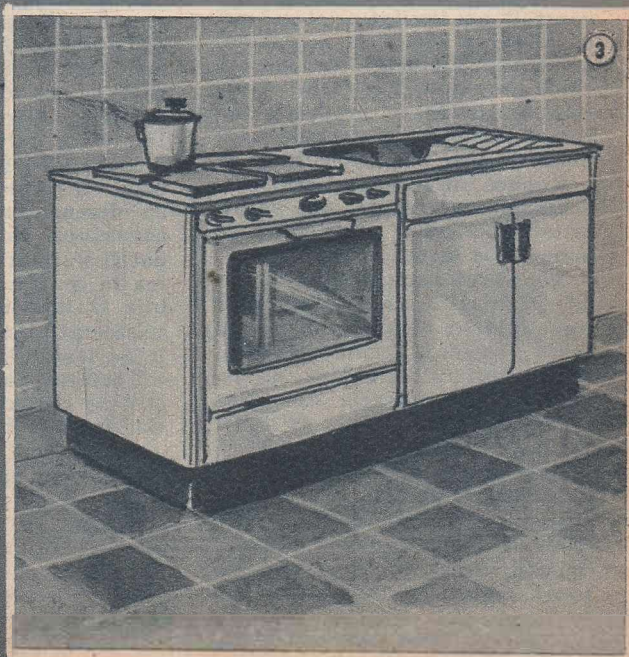
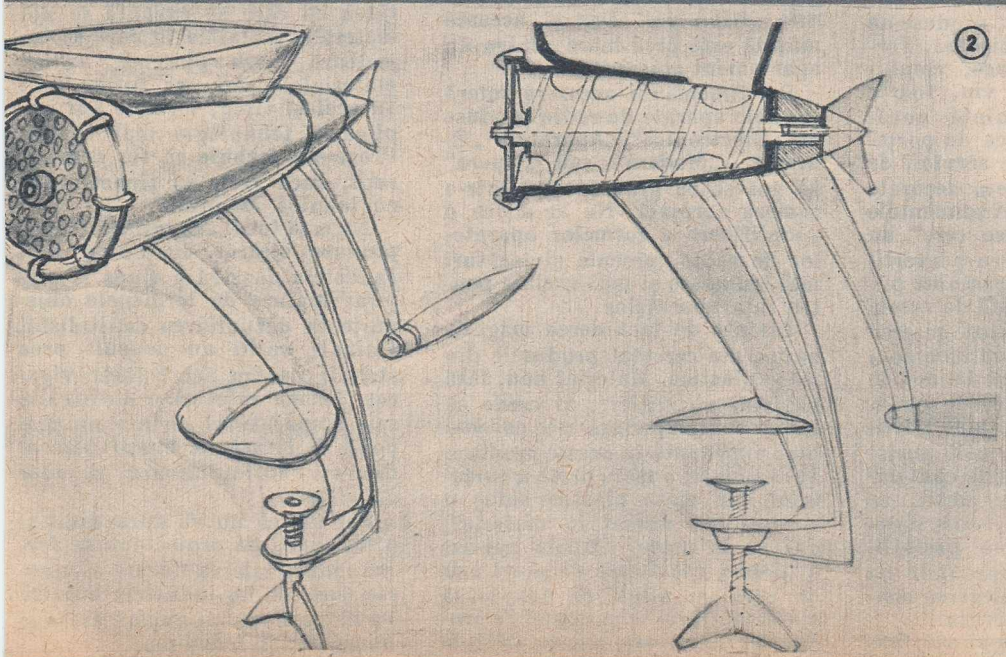
Mașinile produse de uzinele

se tale de fapt numai cu virful, iar mînerul comod permite o manevrare ușoară.

② MAȘINA DE TOCAT CARNE. Iată o sugestie pentru o nouă formă modernă, pe care unii ar considera-o poate exagerată. Dar tehnicile demonstrează logica ei. Receptorul de alimentare mare,

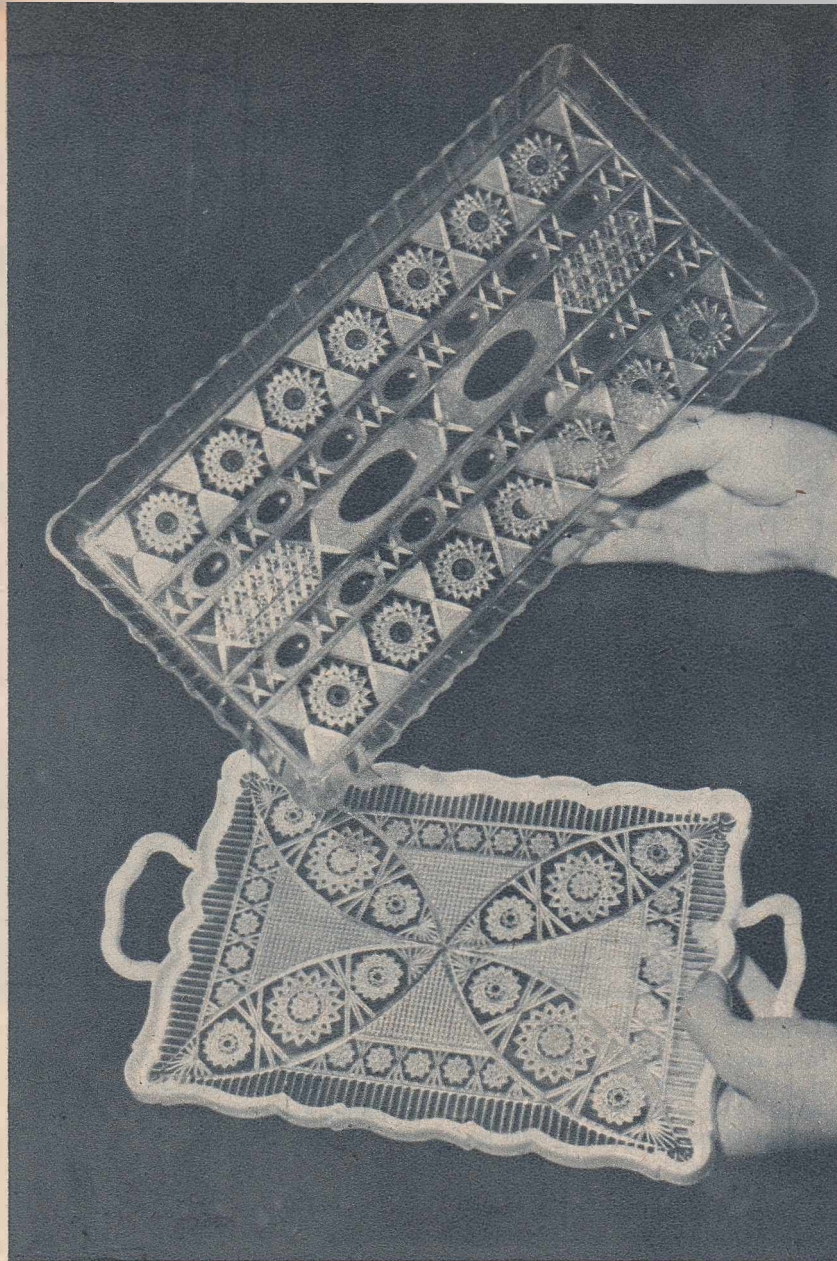
distința între axul mașinii și placa pe care se montează destul de mare ca să permită așezarea unui castron lângă mașină. Vopsită în culori vii, deschise, ar avea încantabilul un aspect mai plăcut.

③ O SUGESTIE PENTRU FORMA unei mașini de gătit, lângă care se află spălătorul și un dulăpior pentru vase.

Relevăm aspectul reușit al mașinii de spălat rufe „Alba-lux”, dar și această mașină ni se pare puțin prea mare pentru un apartament obișnuit.

Tăvile din polistiren care vor să imite cristalul șlefuit au rămas la forme încărcate, desuete.

„Strungul” din Arad sau motoarele și transformatorii de mare capacitate produși de „Electroputere” din Craiova demonstrează posibilitățile pe această linie. Turnarea de precizie în forme fuzibile sau călirea prin curenți de înaltă frecvență și alte procedee moderne conduc la forme mereu innoite.

Pentru o documentare mai „pe concret” am invitat prietenii mei să facem o vizită la magazinul universal „Victoria”. Trecând din raion în raion, am făcut câteva comparații între produsele cu forme raționale și frumoase, și altele — mai puțin reușite.

Fiindcă am început discuția cu echipamentul casnic, am pornit „studiul” nostru la raionul de articole de menaj.

Am văzut noua mașină de gătit „Carpați”. Are, în afară de îmbunătățiri tehnice, o formă sobră, elegantă. Mi-am adus aminte însă că am văzut, nu demult, într-un magazin din piața Sf. Gheorghe, mașina de gătit „Vesta”. Avea picioare „stil” și dimensiuni prea mari pentru un apartament normal.

Vasele emailate de bucătărie încep să apară în culori plăcute, variate, dar cred că mașina de tocat carne nu și-a schimbat forma de cel puțin 50 de ani. Ar cere un efort prea mare din

partea producătorului să-i dea o linie mai contemporană? Să încercăm aici câteva sugestii (vezi desenele). Poate pe lângă o demonstrație a proiectării unui produs industrial simplu, să contribuim la îmbunătățirea unui obiect de echipament casnic.

La vesela de masă din raionul articolelor de menaj am remarcat câteva modele reușite de servicii de cafea și desert, produse de noua fabrică din Sighișoara. Forme simple, ingenioase, combinate cu un colorit viu, foarte potrivite într-o locuință nouă. Dar de ce oare fabrica de porțelan din Cluj produce servicii de masă cu forme baroce și decorate cu desene aurite? Argumentele comerțului că așa „se cere” nu pot fi un motiv pentru pervertirea în continuare a gustului public. O imitație proastă de veselă aristocratică se asortează cu greu într-o locuință dintr-un bloc nou.

Tactmuri se fabrică la noi în țară de calitate destul de bună. Dar formele lor sînt mai potrivite la vesela cu floricele aurite decât la un apartament contemporan. Fără să dăm lecții, ne permitem să arătăm — în desenele de față — câteva posibilități de forme mai apropiate ca linie și logică de înțelegerea contemporană a decorativului.

Despre mobilă, lămpi sau tex-

tile decorative s-a vorbit destul în ultimul timp și, sperăm, se va mai vorbi. Dar mai sînt și alte piese de echipament casnic care, deși nu sînt considerate decorative, fac parte din interiorul unei locuințe.

Am vizitat deci raionul de aparate electrice. Despre frigider am vorbit. Se poate releva și aspectul reușit al mașinii de spălat rufe „Alba-lux”. Dar și această mașină este prea mare pentru un apartament obișnuit.

De dimensiuni excesive suferă și unele aparate de radio produse de „Electronica”. Aparatele „Enescu”, „Modern” sau „Opera” își găsesc cu greu spațiul într-o cameră normală. Nu ar strica o simplificare a formelor aparatelor de radio, precum și țesături mai frumoase și mai variate pentru fața aparatelor.

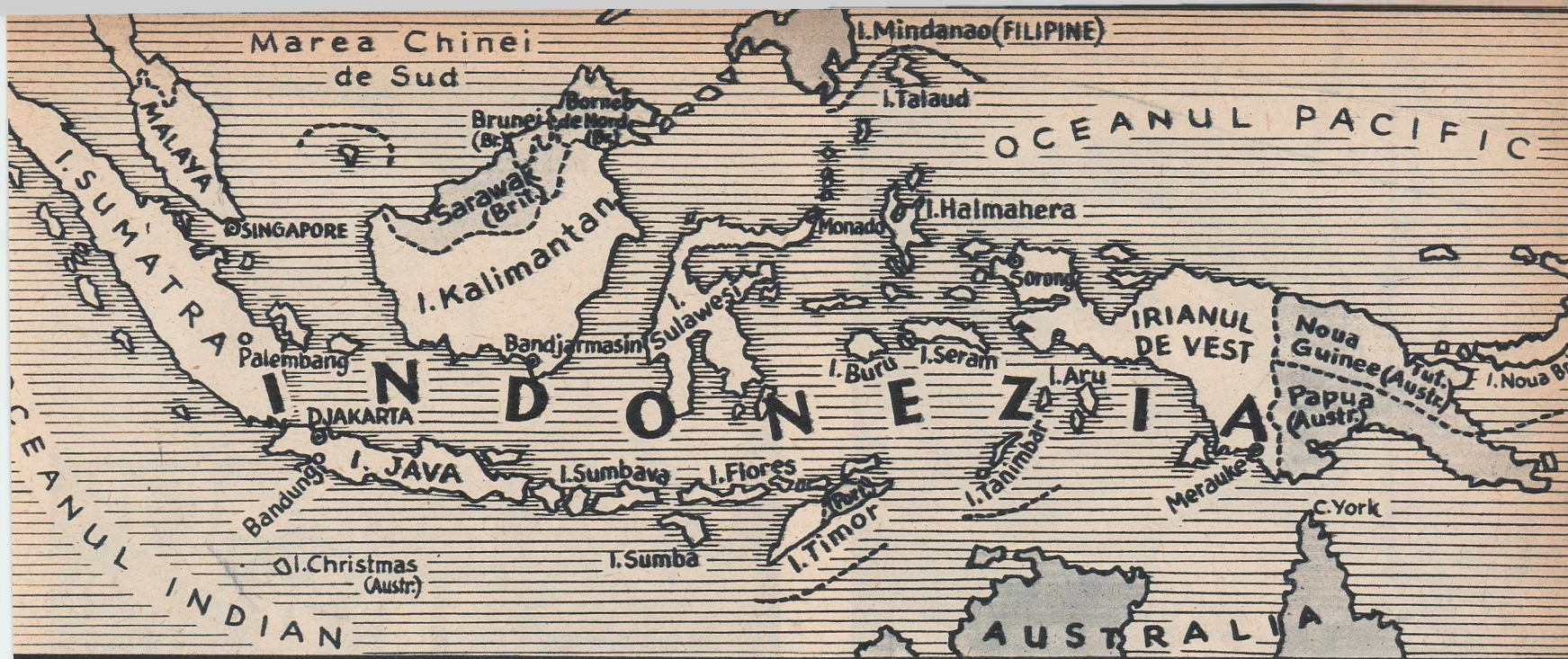
Înainte de închiderea magazinului, am cercetat produsele din mase plastice. Material nou, fără balastul „tradiției”, ai crede că forma contemporană este cel mai bine exprimată în aceste produse. Într-adevăr, o mare parte a obiectelor din mase plastice aduc o noutate nu numai în material, dar și în linie. Culiile pentru frigider, coșulețele de piață sau de rufe și altele se adaptează materialului și tehnologiei de producție. Însă am văzut destule

obiecte care demonstrează o inerție de gândire tehnică și artistică.

Tăvi din polistiren care imită cristalul șlefuit sau ceșcuțe și farfurioare cu forme specifice sticlei concurează, în lipsa de înțelegere a materialului, cu platourile în formă de frunze. Știu că nu este ușor să se proiecteze forme pentru produse din plastic. Am încercat și eu. M-am lovit de greutatea cu care se execută la noi matrițele metalice în care se injectează masa plastică. Totuși materialele noi cer forme noi. În același timp, formele noi implică o tehnologie mai înaltă. Progresul trebuie să fie neîntreput, dacă vrem să ținem pasul cu tehnica mondială.

Nu este totul „asimilarea” unor produse străine cu forme noi. Industria noastră a ajuns la majorat înainte de termenele obișnuite în dezvoltarea capitalistă. Hainele vechi au devenit prea strimte pentru acest tînăr viguros. Forma estetică a strungului sau a aparatului de ras nu mai poate fi lăsată la bunul plac al dibuirii întâmplătoare a unor entuziaști.

Sperăm că nu va dura mult și profesiunea de proiectant de forme industriale va deveni o meserie curentă, iar industria noastră va da produse nu numai multe și bune, dar și frumoase.

FEREAȘTRĂ CĂTRE INDONEZIA

N

u știi de ce Finlanda, cu cele 40.000 de lacuri ale ei, se numește doar „țara celor 1.000 de lacuri”, dar Indoneziei i se spune „țara cu 3.000 de insule” pentru că restul de 7.000 sînt nelocuite. Înghesuiți ca în Java cea cu 60 de milioane de locuitori sau foarte rari ca pe Borneo, adică mai puțini de 10 pe kilometru pătrat, oamenii sînt măsura tuturor lucrurilor; de prezența lor depinde ca un pămînt să fie simplă formație geologică sau parte a țării. O Europă decupată capricios în mii de fragmente mari și mici și presărată apoi de o parte și de cealaltă a Ecuatorului, iată ce reprezintă ca mărime Indonezia, țara cu cel puțin 200 de limbi.

E monotonă și... caldă temperatura de 40 grade vreme de 365 de zile pe an (afară de anii bisecți), iar un soare care răsare veșnic la 6,30 dimineața și apune veșnic la 6,30 după masă, fără zori și fără amurg, nu e din cale afară de original. Un lan de orez de un verde intens, un altul de pe care s-a strîns recolta și un al treilea unde se pîn răsadurile oferă călătorului imaginea agriculturii în ciclu infinit din imensa seră fierbinte și umedă a Indoneziei. Sute de mii de hectare de miraculoasă grădină botanică: palmieri și bambuși, arbori de cauciuc și arbuști de piper, de cacao sau de ceai, trestie de zahăr și flori neverosimile oferă ochiului o mare varietate de imagini și culori.

Pămîntul Indoneziei e bogat pe ambele lui fețe. Sub vegetația paradisiacă așteaptă să fie scoase la lumină petrolul și cositorul, diamantele și magneziul, aurul și bauxita.

Sînt deci bogați indonezienii? Încă nu. Vreme de aproape cinci secole i-au ferit de „primejdia” înavușirii Portugalia și Olanda, Anglia și Japonia care pe rînd sau concomitent, luptîndu-se între ele sau înțelegîndu-se cum să împartă, au dus din Indonezia tot ce merita să fie încărcat pe corăbii și apoi pe vapoare. Ultimii au plecat (puțin cam alungați) olandezii. Dar au plecat greu. Au plecat în rate. Ultima rată — Irianul de vest — se lichidează practic abia acum, la 17 ani de la proclamarea independenței țării.

În curînd, indonezienii vor putea relua vechea lor lozincă de luptă — de la Sabang la Merauke — ca pe un cîntec de triumf. De-a lungul celor 5.000 de kilometri care despart Sabangul (extremitatea nordică a țării) de Merauke (punctul cel mai îndepărtat din Irianul de vest) Indonezia va fi indoneziană.

Ce știți despre Indonezia? La această întrebare 1.400.000.000 de asiatici și africani vor răspunde împreună cu prietenii lor de pretutindeni: e țara Bandungului. Bandungul, acest punct luminos al zonei păcii, este un oraș modern pe insula Java și un spirit nou în relațiile internaționale, o părticică a Indoneziei și un simbol al coexistenței pașnice.

Indonezia Bandungului va fi totdeauna puternică. Cine nu este puternic cînd are prieteni mulți?

Iată, în paginile ce urmează, cîteva imagini-care deschid o fereastră către această țară îndepărtată.

Muncitor la una din exploatările petroliere din Indonezia. Pe măsura explorării zăcămintelor din Sumatra, Java și de pe litoralul estic al insulei Borneo numărul sondelor va crește simțitor.

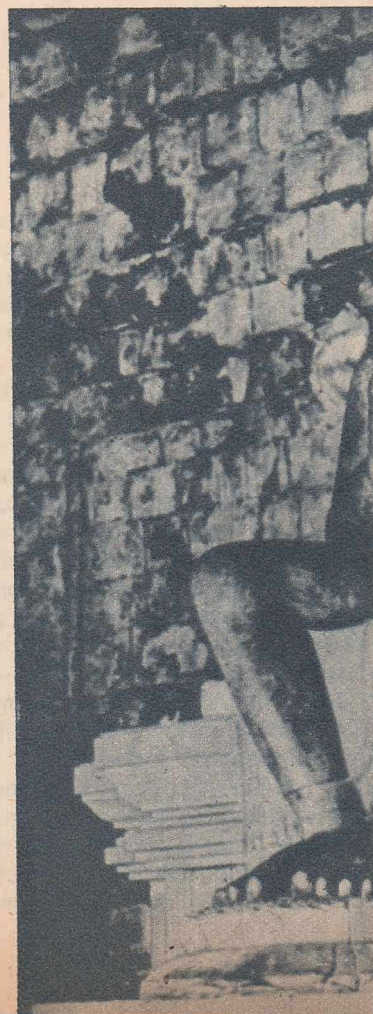

Tineri din Djakarta manifestându-și bucuria de a trăi într-o Indonezie independentă.

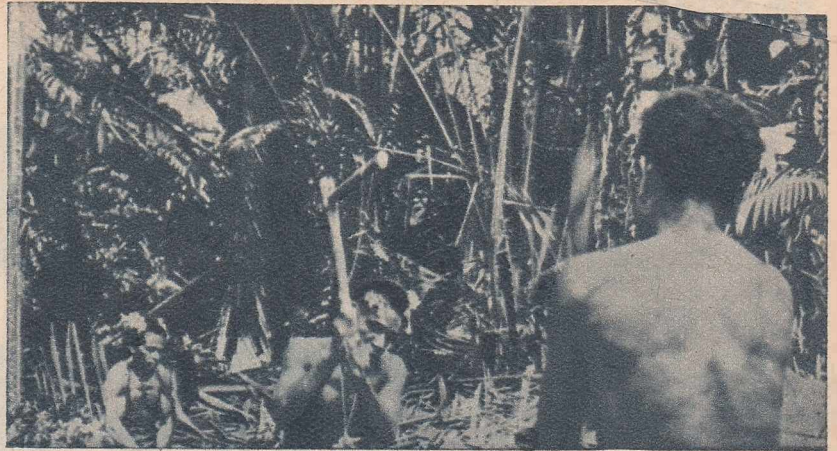
← Hotelul „Indonezia” face parte din construcțiile moderne ale capitalei Indoneziei.

→ Acum 50 de ani, imensul templu Borobudur, unul din cele două monumente arhitectonice capitale ale Indoneziei, era un morman de dărîmături. Restaurat cu migală, templul a scos la iveală admirabile statui și basoreliefuri. Iată-l pe Tjandi Mendut, „sublimul Buda”, sfidînd de pe tronul său veacurile.

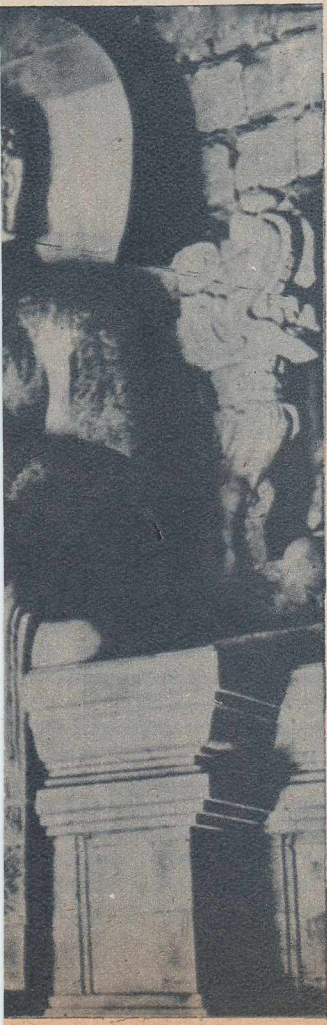

ra cu cea mai mare producție de cauciuc din lume începe să-și prelucra singură principala marfă de export.

Locuitori din Irianul de vest, teritoriu a cărui administrație va fi transferată către Indonezia după 1 mai 1963.

Această locuitoare a Djakarta-
tei pare a sugera că nu numai
frumusețea fetelor de pe
insula Bali merită să fie cîn-
tată de poeți.

Cînd privim micul ecran...

Lansate în eter de pe săgeata Casei Științei, undele ne-au adus în intimitatea căminului drept oaspeți pe eroii unei povești vesele sau triste. Apoi a apărut pe ecran imaginea crainicului care anunța sfîrșitul emisiunii. Cu o decisă apăsare pe buton ne-am luat „rămas bun“ de la televizor și, din ceea ce a constituit timp de cîteva săptămîni preocuparea unui întreg colectiv, a rămas doar o amintire, mai mult sau mai puțin plăcută, în funcție de calitatea programului vizionat.

Pușini dintre noi s-au gîndit, atunci cînd au vizionat programul, la suma de eforturi, la consumul de energie și de mijloace materiale, la risipa de ingeniozitate artistică și pricepere profesională, necesare pentru a da viață fugarelor imagini de pe fereastra albăstruie a televizorului.

Cu fotoreportajul de față, ne-am propus să ridicăm — măcar în parte — vălul care pentru majoritatea publicului mai îmbracă în „mister“ lumea televiziunii. Vă invităm așadar să refaceți în aceste pagini itinerarul unei expediții întreprinse de noi pe platourile din strada Molière, în zilele montării unui spectacol de teatru transmis din studio.

Am nimerit în toiul pregătirilor făcute pentru montarea comediei „Colierul“ de L. Guard Peach. Faptura textului, conceput anume pentru micul ecran, ne-a ușurat oarecum misiunea, scoțînd în evidență o seamă din însușirile specifice noului gen de spectacol, pe care l-am putea denumi, să zicem, teleteatru: o acțiune concentrată în spațiu (decorul unic) și timp (durata acțiunii coincide cu aceea a spectacolului), personaje net conturate prin mască, siluetă și limbaj, o înlănțuire ritmată de momente de suspensie alternînd cu cele de comedie, un dialog antrenant.

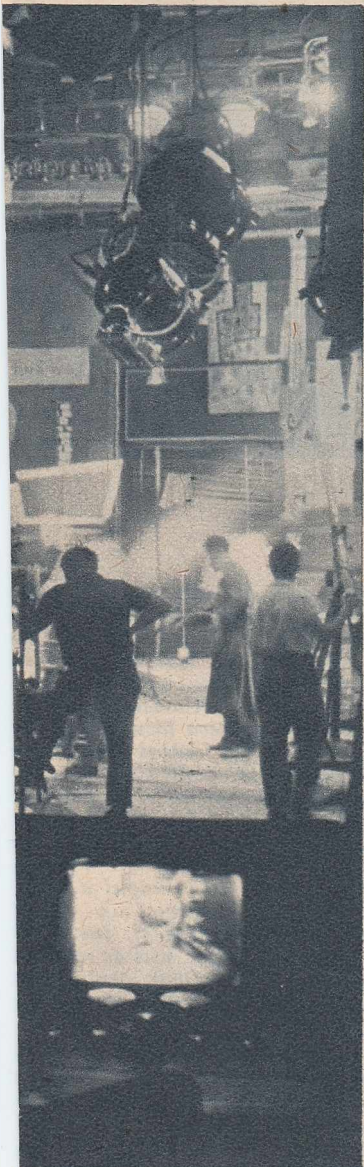
Nemijlocit ca și teatrul, perceput simultan cu emisia ca și radioul dispunînd ca și filmul de ochiul scrutător al unui obiectiv capabil să surprindă pe chipul actorului cele mai intime procese sufletești, teatrul micului ecran cumulează pare-se doar avantaje. E drept însă că vasta aparatură tehnică și termenele foarte scurte în care se pregătește și se „pune în undă“ un spectacol de teleteatru sînt handicapurile de ajuns de severe. Paradoxul și meritul teleteatrului constă de aceea în tendința sa de a transforma aceste limite în atu-uri, de a satisface toate imperatiile tehnicii fără ca spectatorul să-i simtă vreodată prezența.

○ VEDERE DE PE PUNTEA DE COMANDĂ

Pentru ceea ce se petrece aici, la pupitrul regizoral, s-ar cuveni revizuită cunoscuta expresie „cu ochii în patru“. O jumătate de duzină de ecrane de televizor, oferind fiecare o imagine diferită, solicită simultan atenția regizorului, în timp ce pe fereastra cabinei se zărește jos peisajul platoului, blîndit de furtunoasa agitație a repetiției. O inventariere a zestrei platoului ar fi greu de realizat. Cert este că reflectoarele însumează zeci de mii de wați, cablurile se măsoară cu suta de metri, iar microfoanele se numără cu duzina. În plus cîteva girafe — le-ați recunoscut desigur după gîtul lor nesfîrșit la capătul căruia oscilează microfonul — și vedetele platoului, cele patru aparate de luat vederi — așa-numitele „camere“ — servite de patru operatori de imagine în frunte cu Ovidiu Drugă. Deasupra acestui aparent haos de instalații și oameni se aud prin megafon indicațiile regizorului Ion Barna: „Atențiune, camera nr. 1! (o vedeți în centru, manevrată de operatoarea Beatrice Drugă). Încadrezi chipul secretarei care va apare pe ecranul televizorului din decor!“ Între timp, celelalte „camere“, încercuind decorul, cuprind, fiecare din alt unghi, acțiunea dramatică. Din noianul de imagini oferite de cele patru camere și — atunci cînd trebuie introduse scene filmate separat — de instalația de telecinema, pe ecranul televizoarelor noastre va apare doar una, aleasă prin operația de montaj. O efectuează asistenta de regie Marga Niță. În timpul emisiunii, mfinile ei vor alerga neobosite pe claviatura de butoane, selecționînd din imaginile de pe ecranele pupitrului regizoral, pe cea unică imagine prevăzută în decupaj.

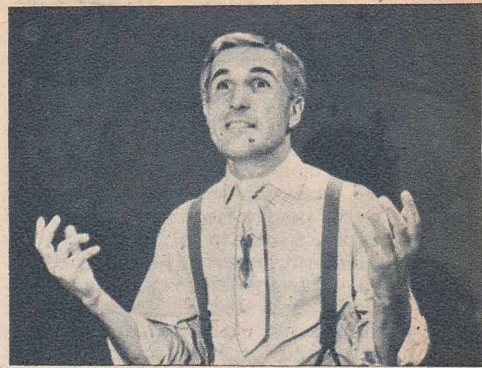
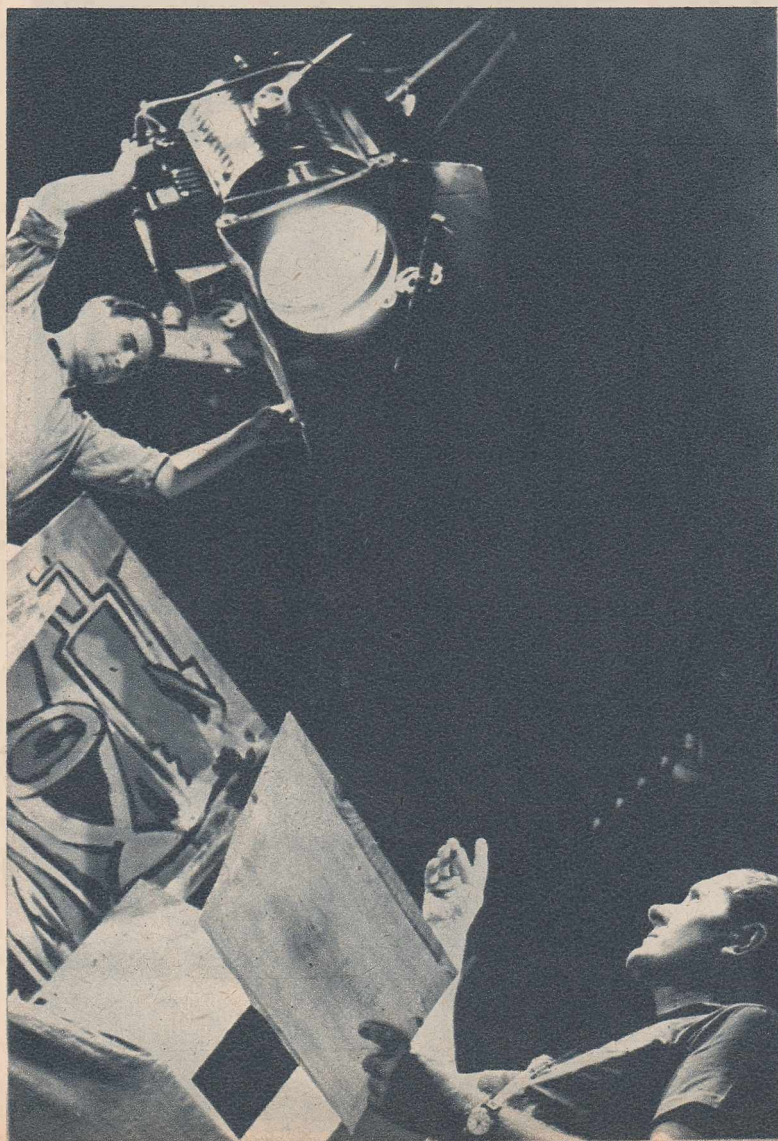
PE PLATOU, decorul pare o alcătuire incoerentă de panouri, stori și piese de mobilă modernistă, împodobită cu afișe țipătoare proclamând apariția veșnicelor filme cu „girls” și poze de vedete de mult apuse. Pe ecran, însă, decorul improvisat de arhitecta Teodora Dinulescu va restitui în mod convingător ambianța agitată din cabinetul unui producător de filme din Occident. Contribuie fiște la acest efect și capacitatea „camerei” de a izola în cadrul imaginii doar elementele strict necesare și, mai ales, magia luminii.

**MÎNA CARE DIRIGEAZĂ
MILE DE WAȚI**

apartine electricianului șef Simion Porora. Din pădurea de reflecție ce crește din hăul de ntuneric al tavanului, el alege pe acelea a căror lumină va lesena cel mai bine chipul nterpreților. Partitura acelei simfonii a luminilor, adică chița de iluminare, a fost lăcătuită de șeful echipei de operatori, Ovidiu Drugă.

Fiecare reflector își are rolul său precis, „direcția sa de tac”, fiecăruia îi revine un loc special spre care trebuie să-și îndrepte razele sale purnice.

PRIND VIAȚĂ EROI. Împrumutând chipul interpreților aleși de regizor, încep să prindă carne personajele, exemplare tipice ale faunei cinematografice apusene, așa cum le evocă în comedia „Colierul” dramaturgul englez L. Guard Peach. Așa i-ați văzut și dumneavoastră pe ecranul televizorului: producătorul lipsit de scrupule (interpretat de Gheorghe Dinică), scenaristul rupt de realitate (Marin Moraru), ilariantul cuplu de gangsteri cu nelipsitul detectiv pe urmele lor (Dumitru Chesa, Tudorel Popa și Dem. Savu) și, în sfârșit, vedeta avidă de bani (în fotografie, Nineta Gusti, artistă emerită, la machiaj.. în drum spre personajul miss Windson).

DOI ACTORI „ÎNCOLȚIȚI” DE TEHNICĂ.

Sub ochiul scrutător al camerelor de luat vederi — la care din cele patru s-o fi aprins luminița roșie semnificând că aparatul lucrează? — pînă de zeci de microfoane, atenți să nu iasă din limitele marcate în decor pentru fiecare mișcare, actorii luptă să intre în rol. Textul trebuie memorat la perfecție; omniprezența microfoanelor exclude intervenția salvatoare a „memoriei de împrumut” a actorilor de teatru — suflerul. Și nu există aici nici latitudinea de a alege, ca la film, din cinci-șase variante fragmentul de scenă cel mai izbucit. Ceea ce la cinematografie ar fi necesitat luni de filmare, va trebui realizat aici în 35 de minute de perfectă continuitate.

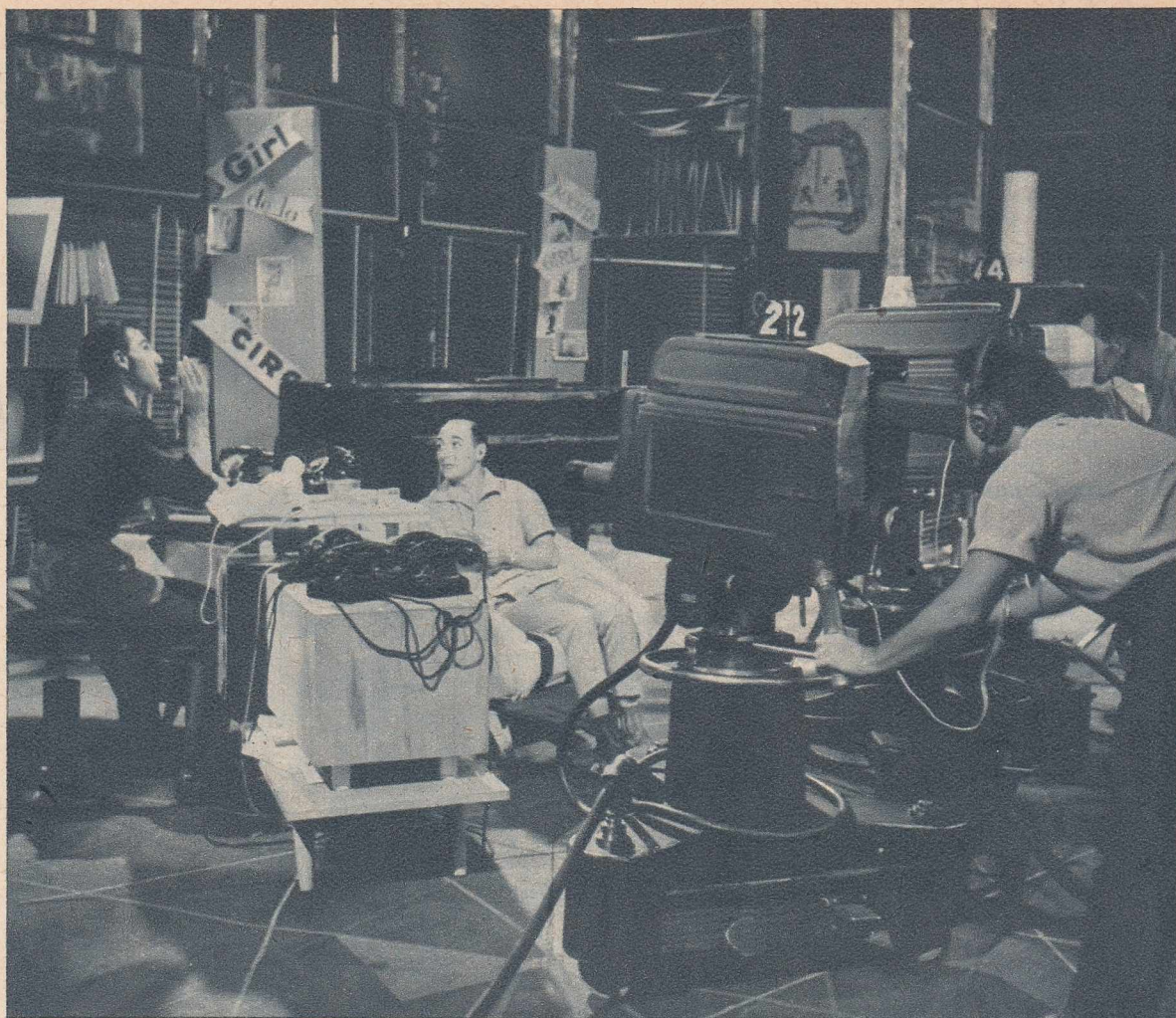
PENTRU CA TEHNICA SĂ RĂMÎNĂ INVIZIBILĂ, microfoanele se cuibăresc în cele mai neașteptate unghere. Operatorul de sunet Vintilă Arabolu i-a găsit acestuia un ascunziș sub... abajurul unei lămpi.

AU MAI RĂMAS DOAR CÎTEVA MINUTE

pînă la începerea emisiunii. Regizoarea de platou Eugenia Stuparu cu aparatul de transitori pe piept, își potrivește la urechi casca prin care va primi de la cabină îndrumările regizorului. Apoi își mai numără cu privirea „efectivul” de actori: sînt toți prezenți cu machiajul și costumul respectiv. În fața ei, televizorul pe ecranul căruia ea urmărește chiar de pe platou imaginea lansată în eter.

TOTUL E GATA. Cu mîna pe butoane și cu ochii la ecranul monitor, tehnicianul de tură Ion Dănilă așteaptă semnalul pentru a pune în legătură instalația studioului cu antena de emisiune.

La ușa de intrare s-a aprins lumina roșie care poruncește: „Liniște!” Pe platoul scaldat în lumină nu se va mai auzi de aici înainte decît glasul actorilor rostindu-și replicile. Camerele de luat vederi vor aluneca tăcute pe roțile girafele se vor coborî sau înălța pe nesimțite pentru a menține microfoanele la nivelul potrivit totul va fi făcut la comanda transmisă prin căști de nevăzutul regizor. Acesta e încordat. Va avea de coordonat de-a lungul a 35 de minute de emisiune un aparat complex de oameni și instalații. Nu va mai fi loc nici de reveniri nici de ezitări. Doar pentru fiecare imagine el răspunde în fața a sute de mii de spectatori!

S-a lăsat o liniște densă ca și preajma unei curse importante și tensiunea — greu de imaginat pentru un profan — a emisiunii „în direct”. Între timp spectatori a deschis fereastra albăstruiie televizorului și crainicul anunță începerea emisiunii de teatru în studio.

...Acolo, în tăcerea încordată platoului, se dă startul. Cursa pornit. Nu se mai admite acum nici o scăpare, nici o slăbire a ritmului. Emoția strînge ca într-un cîm de forță întreaga echipă, transmițind actorilor temperatura necesară pentru ca acest spectacol să poată acționa asupra publicului fără sprijinul emoției colective caracteristice săliilor pline.

Și, într-adevăr, în fața televizorului spectatorii, cucerii, rîd

Cititorii ne scriu, noi răspundem

Galerie de artă a Cimpulung

direa în care se află colecția de artă plastică.

eva din lucrările expuse.

osta capitală a Țării Românești din timpul legendarei Negru Vodă, Cimpulung Muscel, s-a îmbogățit cu o galerie de artă. Este vorba de colecția de aură și sculptură donată de scriitorul Mihai Țican mano ca un omagiu adus tatălui său natal. Colecția cuprinde peste 200 picturi și sculpturi, conținând o nouă secție a muzeului raional.

Înt expuse sculpturi de Georgescu, Oscar Han, Baraschi și Dimitriu Bir-picturi de Nicolae Verbit, St. Popescu, Paul Ona, Teodorescu-Sion, Lu-Grigorescu, Henri Catar-Dumitru Gheată, Schweic-Cumpăna, Octavian Gheluță, N. Tonitza, Fran-Șirato, Gh. Șaru și al- În colecție există și te lucrări de grafică.

I. RĂDUCU,
profesor, Cimpulung Muscel

În Hawaii

are este situația geografică și economică în toate insulele Hawaii?"

Elisabeta ANDREI,
Șila, str. Ștefan cel Mare,
nr. 29

ăspunde GHEORGHE
JB, redactor la Radio-
ziuni.

hipelagul Hawaii (Insu-
Sandwich), situat în
ea de nord a Oceanului
fic, este format din 20

de insule, dintre care numai opt sînt locuite. Suprafața totală este de 16.636 de kilometri pătrați, iar populația numără peste 600.000 de locuitori, din care jumătate locuiesc în centrul administrativ al acestui grup de insule, orașul Honolulu.

Clima este tropicală, cu mici fluctuații de temperatură. Economia Hawaiiului se bazează pe producția de trestie de zahăr, banane, ananas, nucii de cocos și alte plante tropicale. Cele mai bune pămînturi aparțin americanilor, care reprezintă o treime din populația acestor insule. Restul populației e format din emigranți japonezi, chinezi și filipinezi aduși să lucreze pe plantații. Numărul băștinașilor scade mereu. Dacă acum 180 de ani existau 300.000 de hawaiiieni, astăzi numărul lor nu trece de 100.000.

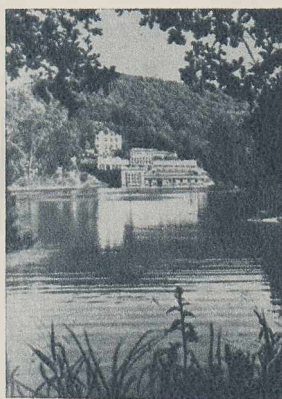
Insulele Hawaii au fost descoperite de Cook în anul 1778. Europeanii au găsit o populație de origine polineziană, stabilită aici de multe secole. Ulterior, navele comerciale americane, în drumul lor spre China, au început să acosteze din ce în ce mai frecvent în Hawaii. În scurt timp, două treimi din vastele plantații de trestie de zahăr au devenit proprietate americană. Dar businessmenii erau nesățioși. Ei doreau totul și încă pe gratis. Drept care, în 1893, la Honolulu a acostat un crucișător american. Soldații au debarcat și au detronat-o pe Liliu-kalani, ultima regină a Hawaiiului. În 1898, insulele Hawaii au devenit oficial parte a teritoriului Statelor Unite.

În 1959 Congresul Statelor Unite a aprobat proiectul de lege privind transformarea teritoriului Hawaii în cel de-al 50-lea stat federal al Statelor Unite. Acum numai câteva denumiri și monumente din Honolulu mai amintesc de faptul că pe vremuri insulele Hawaii au aparținut hawaiiienilor.

Interesul în jurul insulelor Hawaii a sporit pe măsură ce s-a conturat importanța militară și strategică a acestora în planurile agresive ale imperialiștilor americani în Pacific și Extremul Orient. În Hawaii își are cartierul general comandamentul suprem al forțelor navale americane din Pacific. Pe teritoriul insulelor Hawaii se află cunoscuta bază militară americană Pearl Harbor, iar efectivul trupelor americane staționate aici se ridică la peste 150.000 de soldați.

O plajă în Honolulu...

Originea lacului Ursu

„Ce a fost înainte pe locul unde se află Sovata și care este originea minunatului lac aflat în această stațiune?”

Ana SAVIN,
Brașov, str. Avram Iancu 33

Pe locul unde se află acum Sovata cu admirabilele ei păduri de brad și de fag a existat, cu milioane de ani în urmă, laguna unei mări. Din această lagună n-au rămas decât straturile de sare născute prin evaporarea apei — straturi acoperite mai târziu de lava unor vulcani în erupție. În decursul vremii s-au produs eroziuni care au ajuns în stratul de sare, iar găurile ce s-au format — așa-numitele doline — s-au umplut cu apă. Astfel s-a născut și lacul Ursu din inima Sovatei, lac a cărui întindere este de 45 de mii metri pătrați. La suprafață, apa lacului (adusă de trei pîraie) e dulce; prin ea pătrunde căldura soarelui, înmagazinîndu-se în restul apei, care e sărată. Lacul are în unele momente trei temperaturi: 19-20° Celsius la suprafață, de la 30° la 40° la un metru adîncime și de la 40° la 80° la un metru și jumătate. Un lec cu astfel de însușiri se numește lac helioterm și are efecte curative mult mai mari decît lacurile sărate obișnuite. Îmbălarea se face în ape de concentrație și temperaturi diferite. De aici rezultă și eficiența băilor în diferite afecțiuni.

În anii puterii populare, la Sovata s-au creat condiții deosebite pentru folosirea minunatelor calități ale lacului Ursu. S-au construit noi sanatorii, săli pentru gimnastică medicală și s-a amenajat o plajă cu peste 100 de cabine.

Pe scurt

ALEXANDRU HERBAY, Oradea. Vinatul subacvatic numără și în țara noastră mulți amatori. Harponul, masca-ochelari, labele și alte ustensile necesare acestui sport se găsesc azi de vânzare în magazinele de specialitate. Despre turism și vinătoare sub apă „Flacăra” a publicat un fotoreportaj în numărul său din 11 august 1962.

FLORENTINA ENESCU, elevă, Costinești, reg. Dobrogea.

Date și documente despre trecutul Capitalei puteți afla vizitînd Muzeul de istorie a orașului București. Pînă atunci, procurați-vă din librării cărțile: „Scurt istoric al orașului București”, „Podul Mogoșoaiei” și „Locuri și case legate de lupta P.C.R.”.

CORNELIU COROIU, Turda. Ne bucură veștile despre realizările din orașul dv. Vă atragem atenția însă că este bine ca asemenea știri să fie însoțite de fotografii care să oglindească aspecte din realizările despre care ne informați.

Turnul lui Sever

Vă trimite fotografia unui străvechi monument istoric, azi important punct turistic din apropierea orașului Turnu Severin. Este vorba de un turn zidit pe vremea romanilor, care constituia (împreună cu altă construcție) zona de apărare a podului de peste Dunăre construit de Apolodor din Damasc, din ordinul împăratului roman Traian, în timpul primei expediții împotriva dacilor. Vestigiile acestui turn, care a înfruntat aproape două milenii, atrag numeroși vizitatori.

Gh. STOICA,
regizor tehnic la Teatrul de stat de păpuși, Craiova

Cititorii către cititori

Doresc să fac schimb de ilustrate următorii: Vasile Ciuparu, elev, com. Rusa-văț, raionul Cislău, reg. Ploiești; Eugen Dumitrescu, elev, Buzău, str. Cuza Vodă nr. 82; Dumitru Iulian, turnător, Ploiești, str. Calomfirescu nr. 2; Tudor Dănescu, elev, Onești, reg. Bacău, bloc D 6, ap. 1; Dolina Gherghina, elevă, Petroșeni, str. Institutului nr. 8, reg. Hunedoara; Angela Tătărol, com. Ostrov, str. 23 August nr. 349, reg. Dobrogea; Maria Pop, com. Mirleanu, reg. Dobrogea; Ecaterina Clofu, elevă, Ploiești, str. Nicolae nr. 4; Ecaterina Kalt, com. Receaș, nr. 526, reg. Banat; Ioan Bologa și Ion Pașcalu, muncitori, Hunedoara, bloc 1, I.C.S.H.; Mihail Necea, elev, Craiova, blocul Tineretului, str. Caracal nr. 95; Valentina Muntean, elevă, Bocșa, str. Fierului nr. 5, reg. Banat; Mioara Alma-țan, elevă, Bocșa, str. Fierului nr. 7, reg. Banat; Mihail Glod, elev, Turnu Severin, cartierul Schela Cadovei-Dudaș, Calea Severinului nr. 40; Virgil Ceaușescu, pepiniara pomicolă Strehaia, reg. Oltenia; Tanța Tănase, telegrafistă, Oficiul

P.T.T.R. Salonta, reg. Crișana; Iudita Kovașanski, elevă, Petrila, str. Republicii nr. 50 A, reg. Hunedoara; Elena Tudor, elevă, București, bd. Republicii nr. 59; Constantin Negraru, elev, Brăila, bd. Karl Marx nr. 163; Valeriu Grecescu, elev, Receaș, Piața Unirii nr. 966, reg. Banat; Nelu Ionescu, tehnician, Pitești, str. Gh. Șincal nr. 9; Nelu Coljan, agronom, Slobozia-Clorăști, raionul Focșani; Ștefan N. Clordis, elev, Turda, str. N. Iorga nr. 3; Magdalena Popa, Timișoara, str. Gh. Șincal nr. 23; Emilia Olteanu, elevă, Pitești, str. Smeurei nr. 49; Paula Vișoescu, elevă, Pitești, str. Smeurei nr. 1

În zoo-ul din Sibiu

Acești cîini de rasa „Dingo” fac parte din exemplarele rare ale grădinii zoologice din parcul Dumbrava, de lângă Sibiu. Ei au ajuns aici, după o călătorie lungă, cu punctul de plecare... Australia”

V. ALDEA,
Hunedoara

De la foto-corespondenți

Azi în centrul Iașului. (Gh-Bălan, impiegat de mișcare în stația Botosani)

Sarmizegetuza. Ruinele amfiteatrului roman. (Ileana Terek, Deoa)

Cu turmele colectivelor pe muntele Clăbucet. (I. Cruceană, Pitești)

FLACĂRA

revistă social-politică și literar-artistă

Anul XI—Nr. 39 (383)
29 septembrie 1962

REDACȚIA:
BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța poștală: 3507
of. 33. Tel. 17.60.10.
int. 1744

ABONAMENTE:

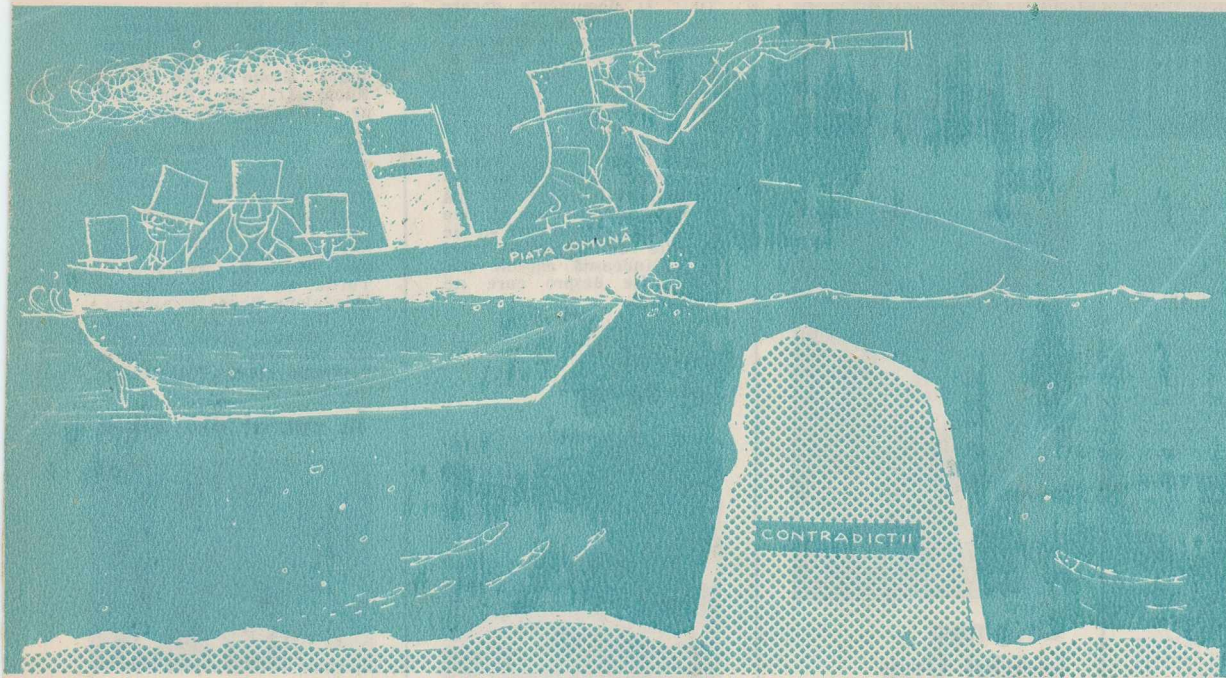
la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlară.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

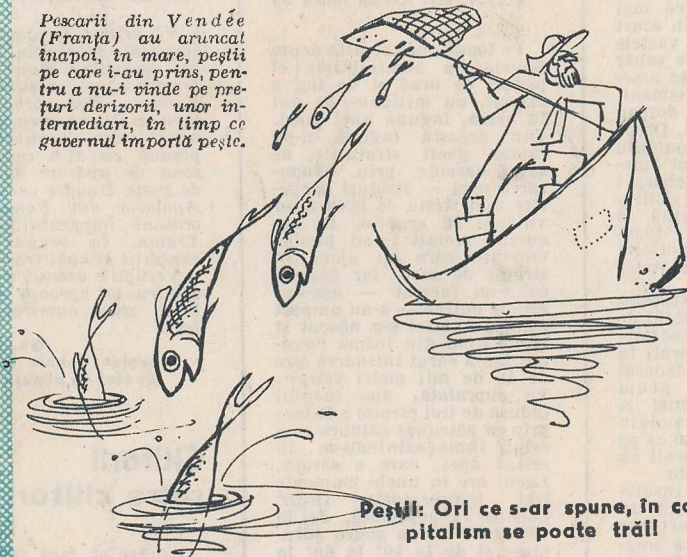
Drum liber.

Popoarele Americii Latine își manifestă opoziția față de „Alianța pentru progres”.

Cavalerul refuzat..

**ÎN
CÎTEVA
LINII**

Pescarii din Vendée (Franța) au aruncat înapoi, în mare, peștii pe care i-au prins, pentru a nu-i vinde pe prețuri derizorii, unor intermediari, în timp ce guvernul importă pește.

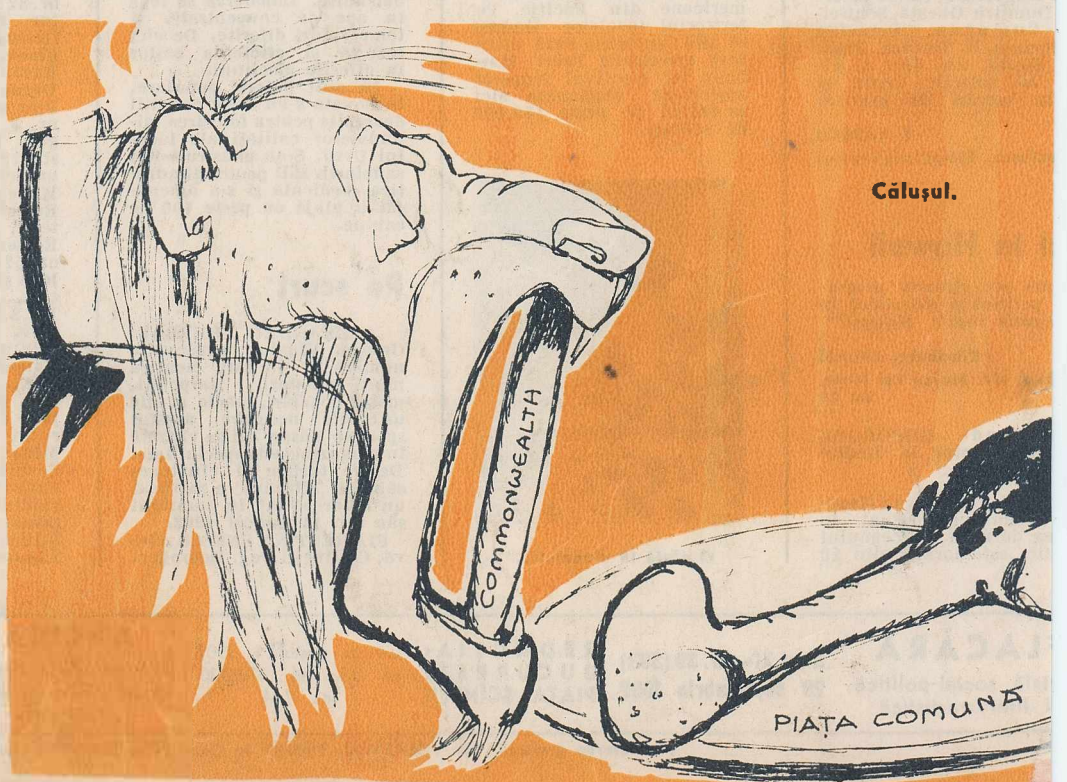

Peștii: Ori ce s-ar spune, în capitalism se poate trăii

Desene de Eugen TARU

În Spania, se reaprind mereu grevele din minele de cărbuni ale Asturiei.

Călușul.

Dădaca: Cum încep să povestesc: „Un tăclune și un cărbune”... se sperie îngrozitor!